

Revista COLEGIULUI NAȚIONAL
„SPIRU HARET”, București

Vlă Starul

APRILIE | Nr. 1 | 2020 | Seria VI

FONDATĂ ÎN 1923

din cuprins...

- „Spiru“... în timpul izolării p. 3
- Colocviile *Haretiana* p. 5
- Organizația *reinventată* p. 6
- Învățarea prin proiecte. Șanse egale de participare democratică p. 13
- Dincolo de sala de clasă. Cercetare și competiții internaționale p. 17
- Interviu despre educație cu domnul Florin BUSUIOC p. 21
- Interviu despre educație cu doamna Iuliana TUDOR p. 27
- Pauză de lectură p. 33
- „Spiru în versuri“ p. 42
- Între coronavirus și Strasbourg... p. 55
- *Spiru* a ajuns... aproape în Franța p. 58
- Recenzie: filmul *Se7en* p. 62
- Recenzie: *Midsommar*, între horror și basm p. 66
- *Omul care aduce cartea* p. 69
- Importanța lucrurilor imposibile p. 70
- *TedEdClub* - în online p. 72
- Top 10 filme/seriale p. 74
- De ce nu mai învățăm p. 76
- *Stay home diary* p. 78

Vlăstarul

ART & DESIGN:	Anda Diaconescu Alexandra Burghilea Corina Buzoianu
PR:	Anda Diaconescu Sabina Dorobanțu
REDACTORI:	Maria Caranica Daria Pană Teodora Bercea Iulia Costache Ioana Neaga-Budoiu Anastasia Mareș Jessamine Murdzek Iman-Belkis Gemaleadin Andrei Teodoru Codruț Toader Alexandra Burghilea Ioana Cristina Anghel
COLABORATORI:	prof. Dana Sburlan prof. Liana Hera prof. Cristina Ștefan
CORECTURĂ:	Corina Buzoianu
FOTO:	Teodora Crăciun Alexa Boboc Ilinca Smochină
SITE	
REVISTĂ:	<i>vlastarul.com</i>
PRINTARE:	<i>Vizual - Graph</i>
COPERTA 1:	Corina Buzoianu
COPERTA 2,3 (foto):	Andreea Buzoianu

Coordonator: prof. A. Constantinescu
Redactor-șef: prof. Corina Buzoianu
Coordonator echipa de traducători în limba engleză: prof. Diana Tivdă

PUBLICAREA ACESTEI REVISTE S-A REALIZAT CU SPRIJINUL
ASOCIAȚIEI „VLĂSTARUL“, BUCUREȘTI

NOTA REDACȚIEI: responsabilitatea pentru autenticitatea materialelor revine exclusiv autorilor.

„SPIRU“ ÎN TIMPUL IZOLĂRII

11 martie. Data la care, în întreaga țară, cursurile au fost suspendate. Pentru școli a început o perioadă inedită, vâzându-se nevoite să-și organizeze, fiecare cum a putut, activitățile exclusiv în mediul online...

Text și foto: prof. Corina Buzoianu

D

espre această perioadă se va vorbi mult timp, negreșit. O vreme a „distanțării sociale“ care a cerut tuturor să se adapteze. Școlile nu au făcut excepție...

A fost o iarnă stranie. Fără zăpadă, fără gerurile năprasnice din ianuarie sau din februarie. Începutul lui 2020 a însemnat și debutul celui de-al doilea semestru al acestui an școlar. Un semestru însumând 20 de săptămâni, ce anunța provocări interesante, proiecte ambițioase, nelipsite olimpiade... Însă la începutul lui februarie, ceva avea

să se schimbe. Își făcuse apariția gripa sezonieră; în clasele unde se înregistrau mai mult de trei cazuri de infectare, toți elevii stăteau acasă trei zile. Activitatea în liceul nostru se desfășura în ritmurile ei obișnuite. Totuși, ca urmare a unor măsuri de prevenție luate de autorități, a apărut, în fiecare grup sanitar, câte un dozator cu dezinfectant.

Senzație ciudată dimineața devreme, pe holurile pustii ale liceului, și un miros de curat, ca de spital. Pe data de 14 februarie a fost organizată ediția a II-a a Simpozionului Național *Colocviile Haretiana*, subiect asupra căruia vom reveni în acest număr.

În tot acest timp, departe de strada Italiană nr. 17, se petreceau evenimente în premieră: orașe închise, activitatea de orice fel paralizată săptămâni bune, oamenii ținuti în izolare la domiciliu. Totul din cauza unui virus descoperit recent, care se răspândea cu o rapiditate amețitoare.

Nepăsarea de la început a locuitorilor bătrânului continent (pentru care orice zi însemna un iureș al sarcinilor îndeplinite la timp și al alergăturii cotidiene) a lăsat loc, pe nesimțite, îngrijorării. Și pe bună dreptate. Odată ajunsă în vestul Europei (în special în Italia și în Spania), boala a înaintat rapid și către est, astfel că, pe data de 11 martie 2020, autoritățile din România au decis suspendarea cursurilor (la început, pentru o săptămână, ulterior, până în luna mai...).

Au urmat apoi ordonanțele militare, restricțiile privind circulația, suspendarea activității unor operatori economici...

Imaginea Bucureștilor la amiază, în timpul unei zile din mijlocul săptămânii, părea desprinsă dintr-o peliculă înfățișând un univers distopic: fără blocaje în trafic, stații de metrou pustii, mașini ale poliției mișunând prin tot orașul (câteodată, și ale armatei), câțiva trecători cu măști chirurgicale ce le ascundeau bine chipul...

Dar, în spatele acestei aparente acalmii, orașul fremăta. De pildă, activitatea școlilor se mutase în mediul online: grupuri de Whatsapp ale claselor sau clase digitale pe diverse platforme, ore ținute prin intermediul *Meet*, *Hangouts*, *Zoom* sau *Skype*, teme scanate și trimise... Regulile de interacțiune de la cursurile clasice au rămas, în general, aceleași, dar au avut nevoie de câteva ajustări. Spre exemplu, în cadrul unei lecții desfășurate prin intermediul *Meet*, o regulă care să asigure bunul mers al activității era ca elevii să deschidă microfoanele doar când doreau să

intervină, pentru a limita cât mai mult, astfel, zgomotele inevitabile din fundal.

Liceul nostru s-a mobilizat de minune. În câteva zile, platforma *Gclass* era accesibilă fiecărui cadru didactic sau elev. Profesorii și-au creat clasele, fiecareia revenindu-i câte un cod. Elevii accesau codul și erau acceptați la cursul respectiv. Cu unele poticneli caracteristice oricărui început, activitatea online la „Spiru Haret” intrase, după două săptămâni, într-un firesc (bizar!) al contextului.

Si în tot acest timp... viața își urma cursul, ca în fiecare an. Pomii înfloriseră, lalelele, zambilele - așisderea. Soarele începea să încălzească tot mai puternic și apunea tot mai târziu. M-am dus la fereastră, cu gândul să văd dacă a înflorit o magnolie ce creștea în apropiere. Era deja veștejită. Fără să ne dăm seama, ne apropiam de vară, ratând splendoarea primăverii, conștientizată, poate, pentru prima dată!

UNLOCKING THE POWER
of emerging technologies to build 21st century
digital products and services

QUALITANCE

Colocviile Haretiana

prof. Dana SBURLAN

Imagine: prof. Sanda AMARANDEI

Colocviile Haretiana reprezintă, alături de Ziua Absolventului (12 decembrie a fiecărui an), o parte a patrimoniului organizațional al Colegiului Național „Spiru Haret” din București. Inițiativa acestui demers i-a aparținut domnului profesor Adrian Pascu, director al liceului în perioada 1993-2006, gândit ca un omagiu adus reformatorului învățământului românesc: Spiru Haret. Este motivul pentru care Colocviile Haretiana s-au desfășurat pe data de 15 februarie (ziua de naștere a acestuia). „Fără a avea pretenția unor veritabile colocvii, manifestările desfășurate în această zi de sărbătoare dau prilejul dascălilor și elevilor liceului nostru să dezbată pe marginea unor subiecte științifice sau culturale [...]”¹

Prin organizarea acestui eveniment, s-a reafirmat menirea Colegiului Național „Spiru Haret” de a-și oglindi ființa, cultura și de a deschide o nouă filă a istoriei școlii. De remarcat complementaritatea dintre Ziua Absolventului, dedicată elevilor și foștilor elevi ai liceului, cu Simpozionul, dedicat profesorilor, care vine să întărească un etos cu totul particular al

acestui așezământ de educație. Activitate științifică, deținută academică, Simpozionul Național Colocviile Haretiana este o bună ocazie de popularizare a unor exemple de bune practici, pe teme care, anual, vor reflecta atât frământările și dilemele noastre, ale profesorilor, dar și problemele stringente cu care se confruntă sistemul de învățământ.

Tematica propusă de organizatorii celei de-a doua ediții a Simpozionului Național Colocviile Haretiana (Colegiul Național „Spiru Haret” și Casa Corpului Didactic, București) a reprezentat-o Școala între tradiții și inovare pedagogică. S-au înscris 32 de cadre didactice, dintre care 24 - participanți direcți (20 din București), iar colegii care au optat pentru participare indirectă provin din: Tecuci, Buzău, Bacău, Târgu-Jiu, Deva, Pitești și Drăgășani.

Lucrările simpozionului, prezentate de profesori din București și din țară, au abordat opinii dintre cele mai diverse, referitoare la tradiții și inovație în educație. Ne bucurăm că această inițiativă culturală își accentuează răsunetul de la un an la altul, reunind profesori preocupați de soarta învățământului românesc.

Colocviile Haretiana

Organizația REINVENTATĂ

(fragment)

lucrare prezentată în cadrul
Simpozionului Național
Colocviile Haretiana, ediția a II-a,
14 februarie 2020

Foto: clearpng.com

¹ <http://www.cnsbh.ro/colocviile-haretiana>;

Imagine: productivi-tea.com

TIPURI DE ORGANIZAȚII. PARADIGME ORGANIZAȚIONALE

„organizațiile sunt cel mai adesea arene pe care eurile noastre își urmăresc la nesfârșit orgoliile“

prof. Corina BUZOIANU
prof. Alexandru CONSTANTINESCU

perspectivă istorică și developmentală, ce nu provine din domeniul istoriei organizațiilor, „ci dintr-unul mult mai general, al istoriei omenirii și al psihologiei dezvoltării“. Cu alte cuvinte, apariția organizațiilor a fost determinată de conștiință și de concepția despre lume.

Frederic Laloux consideră că a fost nevoie, în primul rând, de salturi cognitive, morale și psihologice ale capacității omului de a face față mediului înconjurător.

Frederic Laloux, *Organizația reinventată. Un ghid pentru crearea organizațiilor inspirate de stadiul următor al conștiinței umane*, București, Editura Vellant, 2017, p. 7;

Frederic Laloux este autorul lucrării *Organizația reinventată*, tradusă în 18 țări, considerată cea mai influentă carte de business a deceniului.

Autorul demonstrează că apariția organizațiilor se pierde adânc în negurile istoriei umanității și se poate vorbi despre aceasta din momentul în care s-au produs mutații profunde la nivelul conștiinței. Acestea au determinat, la rândul lor, schimbări de mentalitate. Ideea e susținută și de A. Toffler, care afirma că „fiecare epocă dă naștere unei forme de organizare pentru ritmul său“¹. Astfel, Laloux abordează organizațiile dintr-o

Aceste stadii au obligat ființa umană să inventeze un nou mod de a colabora, „un model organizațional“, și s-au produs în urmă cu 10000 de ani. Ce exista înainte? Un eu ce nu era complet format, oameni ce nu conștientizau diferențele dintre ei, inexistența unei diviziuni a muncii și a unei ierarhii în interiorul grupului. Dar, o dată cu diferențierea eului, a apărut diferențierea rolurilor și, implicit, diviziunea muncii. Din acest moment al evoluției umanității se poate vorbi despre organizații. Mai mult, relațiile cauză-efect încep să fie înțelese, oamenii percep liniaritatea temporală (trecut, prezent și viitor), putând imagina strategii pentru viitor (caracteristică esențială a unei organizații, din orice timp și loc). Frederic Laloux distinge cinci paradigme organizaționale în evoluția omenirii, în funcție de progresele esențiale determinate de saltul de la un nivel al conștiinței la altul. De remarcat este faptul că fiecare dintre aceste paradigme este identificabilă și astăzi în organizații: „Aceste modele succesive continuă să existe și astăzi, perspectiva istorică având multe de oferit în a înțelege mai bine variatele tipuri de organizații din prezent [...]“ O cultură organizațională se pune în aplicare mai ales prin exemplul personal al membrilor ei, ajunși la un anumit stadiu al dezvoltării conștiinței, prin structuri, procese și practici adecvate. De aceea, într-o organizație, coexistă elemente ale diferitelor paradigme.

Din prima categorie (*Organizațiile Roșu-Impulsiv*) fac parte acele colective în care

puterea este exercitată constant de către șef. Progresele esențiale au vizat, pe de-o parte, diviziunea muncii și, pe de alta, autoritatea de comandă. În cadrul acestui model organizațional (caracteristic, astăzi, bandelor interlope, de exemplu), eforturile sunt concentrate pe rezolvarea sarcinilor pe termen scurt.

A doua paradigmă organizațională (*Organizațiile Ambră-Conformist*) se caracterizează printr-o ierarhizare strictă a membrilor săi, prin importanța acordată stabilității și prin comanda și controlul exercitate de sus în jos. Este identificabil în cadrul unor instituții precum: armata, biserica, școlile publice, elaborând strategii pe termen lung.

Al treilea model organizațional (*Organizațiile Portocaliu - Realizare*), identificabil în cadrul companiilor multinaționale sau în școlile private, se distinge prin existența piramidei ierarhice și prin statutul privilegiat acordat inovației. În procesul decizional, începând cu secolul al XVIII-lea, liderul autoritar, omniscient, e detronat de experți, întrucât „eficacitatea înlocuiește moralitatea ca unitate de măsură în luarea deciziilor“, mai ales în sfera cercurilor educate. După al Doilea Război Mondial, această paradigmă organizațională devine „concepția predominantă despre lume a majorității liderilor din economie și din politică“. Managementul este centrat pe obiective, meritocrația devenind criteriul favorabil ascensiunii pe scara ierarhică organizațională: „În principiu, oricine poate urca pe scara ierarhiei și nimeni nu e predestinat să rămână în poziția pe care o ocupă“. [...]

[...] Concepția predominantă este că talentul fiecărei persoane trebuie să fie dezvoltat și că toată lumea trebuie pusă în acea căsuță din organigramă unde poate să contribuie cel mai bine la succesul întregului colectiv. Au apărut, astfel, resursele umane moderne și arsenalul de procese și practici al meritocrației, printre care: evaluările de performanță, sistemele de stimulare, planificarea resurselor, managementul talentelor, formarea de leadership și planificarea succesiunii“.

Nu în ultimul rând, Frederic Laloux evidențiază al patrulea profil organizațional (*Organizațiile Verzi-Pluraliste*), în centrul căruia cultura axată pe valori orientează activitatea membrilor și asigură succesul acesteia. Liderii servanți sunt preocupați în special de motivarea angajaților. Este menținută meritocrația în alcătuirea ierarhiei, însă procesul decizional începe de la executanții din prima linie. Toți membrii organizației împărtășesc același sistem de valori: „întâlnești culturi dinamice și incredibil de pline de viață, în care angajații se simt apreciați și investiți cu puterea de a contribui la binele comun. Rezultatele sunt adeseori spectaculoase. Cercetările par să arate că organizațiile axate pe valori pot depăși cu procente însemnate

performanța omoloagelor lor.“ Numărul organizațiilor în care acest model a dat roade este redus, autorul indicând, spre exemplificare, *Southwest Airlines* sau *Ben & Jerry's*.

Fiecare dintre aceste patru modele organizaționale a adus cu sine progrese revoluționare, însă toate cunosc și anumite limitări, cea mai relevantă fiind dezamăgirea omului actual față de viața organizațională (pentru cei care își desfășoară activitatea la baza piramidei ierarhice, munca este mai mult o corvoadă, iar în cazul celor aflați la conducere s-a constatat un puternic sentiment de vid interior). Astfel, „demnitatea modernității (diferențierea sferelor valorice) a colapsat curând în dezastrul modernității (disocierea sferelor valorice)“. În activitatea sa de cercetare, Frederic Laloux a constatat incapacitatea mediilor organizaționale de a găsi un remediu egocentrismului uman, izvorât din absența unui stadiu în evoluția conștiinței: „depășirea de sine“. Autorul conchide că „organizațiile sunt cel mai adesea arene pe care eurile noastre își urmăresc la nesfârșit orgoliile niciodată satisfăcute pe deplin [...]“.

Nici măcar profesiile care presupun chemare nu sunt imune la decepția organizațională. „Profesori, doctori și asistente medicale pleacă în masă din domeniul lor de vocație“.

Într-un asemenea context, pornind de la întrebarea pe deplin justificată: „Putem transforma mediul de muncă – școli, spitale, societăți comerciale și organizații nonprofit – într-un loc cu suflet, unde talentul nostru poate fi fructificat și vocația noastră, respectată?“, Frederic Laloux întrevide al cincilea model organizațional: *ORGANIZAȚIA REINVENTATĂ* (*Organizațiile Turcoaz*).

Stadiul necesar evoluției conștiinței umane este acela al autorealizării și al dezvoltării personale din piramida lui Maslow, al „actualizării de sine“. Câteva dintre exemplele care ilustrează acest stadiu al evoluției organizaționale, incluse în cercetarea lui Laloux, sunt: *AES* (din Statele Unite ale Americii - una dintre marile producătoare și distribuitoare de energie electrică la nivel mondial), *Buurtzorg* (din Olanda – cea mai mare organizație de asistență medical de proximitate din această țară), *ESBZ* (din Germania – școală care e recunoscută internațional pentru modelul organizațional și programa inovatoare), *Morning Star* (din Statele Unite ale Americii - cea mai mare companie din lume care procesează tomate). Dacă în primele patru paradigme organizaționale amintite, procesul decizional se raporta la etaloane exterioare, acum se pune problema *mutației către etaloane interioare*. Inițiativa privind o decizie poate aparține oricărui membru al organizației, supusă apoi unui proces de avizare (care e, mai degrabă, similar consultanței, nu consensului). Astfel, responsabilitatea nu cade pe umerii celor aflați în vârful ierarhiei, ci e totală. Performanța e

obținută nu ca urmare a vreunei recompense din partea conducerii, ci grație motivației intrinseci a membrilor echipei.

Organizațiile reinventate se caracterizează prin: valorificarea punctelor tari („punctul de pornire este întotdeauna identificarea entuziasmului, punctele forte și capacitățile existente în interiorul echipei“), înlocuirea raționalității cu înțelepciunea, năzuința întregului (fragmentat de postmodernitate), complexitatea cogniției și a concepției despre lume ce generează eficacitate în rezolvarea problemelor, *echipele autoorganizate* ce substituie piramida ierarhică.

În plus, evaluarea nu măsoară atingerea unor obiective, ci e utilizată pentru a explora zonele de intersecție ale vocației personale cu scopul organizației.

Spațiile dintr-o astfel de organizație sunt decorate de angajați, deschise, atipice. În privința gestionării conflictelor, cultura organizațională împiedică extinderea acestora, restrângându-le la părțile implicate și la mediatori. Viața organizației e orientată de valori, transformate într-un set de reguli clare privind modelul de conduită.

Foto: arhiva Văstarul

TRADIȚII-INOVAR LA C.N.S.H.B.

² Ibidem, p. 59;

Greșeala, percepută în stadiile anterioare ca un eșec, generând acțiuni agresive ca scut de apărare (mânie, blam, învinuirea altcuiva) este văzută acum ca o experiență necesară în dezvoltarea personală. Ideea o regăsim și în alt context, de data aceasta referitor la organizațiile din învățământ. Evidențiind importanța motivației pentru succesul școlar, John Hattie insistă asupra climatului empatic din sala de clasă, care fructifică greșelile, înțelese ca factor prielnic: „Scopul principal este acela de a permite elevilor să se simtă în regulă cu privire la greșelile pe care le fac, să aibă parte de un mediu în care greșelile sunt receptate ca oportunități”.

Un aspect important al *organizației reinventate* îl reprezintă circuitul informației (comunicarea internă). Astfel, dacă în primele patru stadii, informația ajungea doar la anumite persoane sau grupuri (depinzând de preferințele liderului), asistăm acum la disponibilitatea acestuia tuturor membrilor, în timp real. Consecința o reprezintă faptul că parcursul strategic nu e trasat de lideri, ci apare organic, „din inteligența colectivă a angajaților care se autoconduc”. De aceea, în absența ierarhiei, echipele autogestionate au acces la toate informațiile pentru a lua cele mai bune decizii. Decisiv pentru funcționarea optimă a echipelor autogestionate este feed-back-ul colegial.

Ar fi posibil un astfel de model organizațional în școlile dintr-un sistem rezistent la schimbare?

Într-un viitor apropiat – greu de crezut. Deși admite că „școlile noastre din ziua de azi sunt probabil mai îndepărtate de automanagement decât majoritatea celorlalte tipuri de organizații”, fiind „fabrici fără suflet” în care copiii sunt considerați niște „unități interschimbabile ce trebuie canalizate printr-o programă prestabilită”, Frederic Laloux oferă exemplul unei instituții de învățământ din Berlin: ESBZ. Înființată în anul 2007, la inițiativa unor părinți insistenți, și funcționând cu un efectiv de șaisprezece elevi, școala a ajuns, în prezent, să aibă 1500 de elevi și să atragă directori și specialiști în educație din toată Germania. Învățatul elevilor se realizează în ritm propriu, într-o clasă există copii cu vârste diferite, elevii se ajută unii pe alții (cei mai mari oferă sprijin celor mai mici), profesorii predau în tandem, curricula se adaptează nevoilor de formare (pe lângă discipline la care se va susține examenul de bacalaureat, există materii precum: *Responsabilitate*, *Provocare* etc.). De aceea, este puțin probabil ca o asemenea paradigmă organizațională să substituie în întregime modelul școlii publice, dar nu imposibil ca anumite structuri sau procese să fie implementate și în instituțiile publice din învățământul preuniversitar.

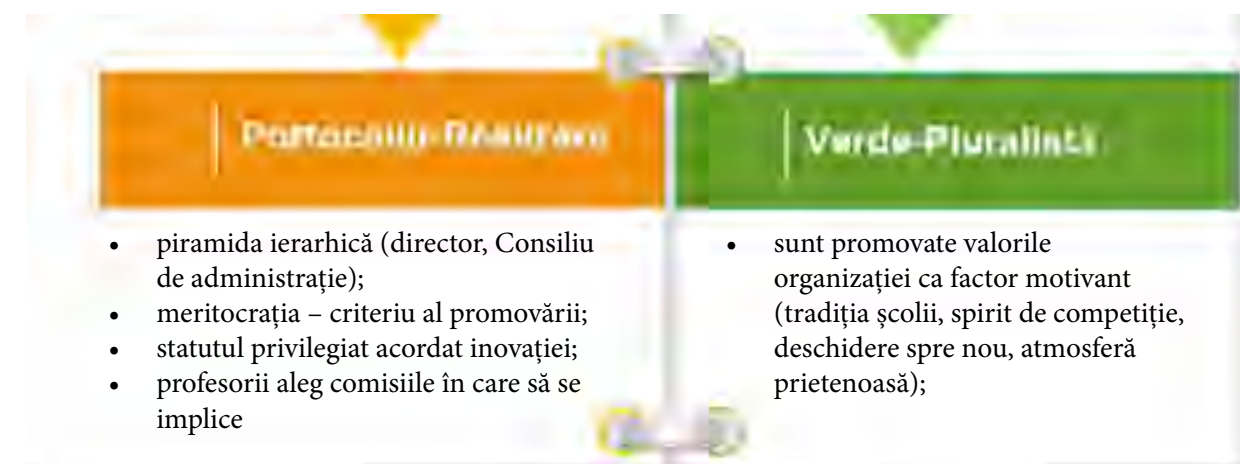
³ John Hattie, *Învățarea vizibilă: ghid pentru profesori*, București, Editura Trei, 2014, p. 338;

COLEGIUL NAȚIONAL „Spiru Haret” din București

rezultatele unui chestionar administrat, în luna decembrie 2019,
unui număr de 5 cadre didactice și 220 de elevi

PARADIDMA ORGANIZAȚIONALĂ

ÎNVĂȚAREA PRIN PROIECTE

Șanse egale de participare democratică

În cadrul Simpozionului *Școala între tradiție și inovare pedagogică*, desfășurat în cadrul Colocviilor Haretiana, au fost diseminate concluziile desprinse din Proiectul Șanse egale pentru participare democratică, cuprins în Calendarul Activităților Educative Municipale – 2020 (la p. 13, A 8. Domeniul Educație civică, voluntariat, proiecte caritabile, Poziția 2), pentru anul școlar 2019 – 2020. În cadrul proiectului, au participat 768 de elevi, sub îndrumarea profesorilor lor coordonatori, care predau diferite materii de studiu: istorie, arte plastice, religie, discipline socio-umane.

Desfășurarea proiectului a adus nou faptul că a presupus colaborarea între elevii și profesorii din mai multe școli, care au aplicat simultan chestionarul sociologic și au organizat în paralel ateliere de creație artistică, precum și cercuri de dezbateri tematică. Aceste unități de învățământ au fost: Școala Gimnazială George Călinescu, sector 5; Școala Gimnazială nr. 10, „Maria Rosetti”, sector 2; Colegiul Național „Ion Creangă”, sector 4; Colegiul Național „Mihai Eminescu”, sector 4; Liceul Teoretic „Ion Barbu”, sector 5; Liceul Tehnologic „Mircea Vulcănescu”, sector 4; Seminarul Teologic Ortodox „Neagoe Vodă Basarab”, Curtea de Argeș;

prof. Cristina ȘTEFAN

Imagine: kissclipart.com

Colegiul Național „Spiru Haret”, Tecuci, județul Galați; Liceul Tehnologic „Anghel Saligny”, Bacău și Colegiul Național „Spiru Haret”, București, gazda proiectului.

Proiectul a fost gândit în două secțiuni: prima dedicată unei cercetări sociologice, în forma unui Proiect social cu titlul *Implicarea înseamnă șansă* și cea de a doua, *Implicarea prin Creativitate*, presupunând realizarea de către elevi a unor postere, fotografii și caligrame sub titlul *Comunitatea mea democratică*.

Din analiza de conținut a răspunsurilor obținute în urma aplicării chestionarului sociologic format din opt întrebări închise și două deschise, a rezultat că elevii corelează societatea democratică și faptul de a avea drepturi și libertăți recunoscute în cadrul statului de drept; apreciază ca fiind adecvat să se aplice principiul egalității de șanse pentru ca tinerii să se poată integra în societate.

Totuși, elevii nu conștientizează în aceeași măsură și obligațiile pe care cetățenii le au în cadrul comunității în care trăiesc. Dacă la întrebarea: Consideri ca fiind prioritară participarea cetățenilor la vot în societatea noastră?, 95% dintre respondenți au susținut că este important, și numai 5% au considerat că nu este, totuși din discuțiile purtate în cadrul atelierelor de lucru și din observația directă a atitudinilor și comportamentelor cotidiene

în cadrul colectivelor de elevi a reieșit că participarea democratică tinde să fie redusă prioritar la participarea la vot și mult mai puțin înțeleasă cu raportare la activități de voluntariat sau alte forme de implicare în rezolvarea problemelor din viața de zi cu zi a comunității.

La întrebarea deschisă: *Care este primul cuvânt care îți vine în minte atunci când auzi:*

- DEMOCRAȚIE,
- ȘANSE EGALE,
- CETĂȚENIE EUROPEANĂ?,

răspunsurile au fost din cele mai diverse.

Dintre acestea s-au remarcat cu o frecvență semnificativă:

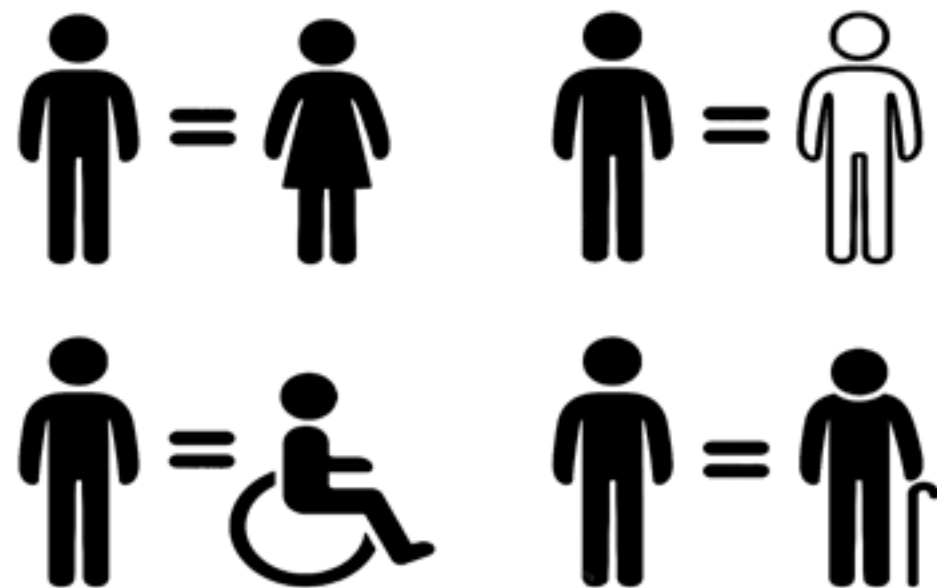
- *libertatea de exprimare,*
- *corectitudine,*
- *emigranți.*

Democrația a fost corelată cu libertatea în general, cu posibilitatea neîngrădită de exprimare liberă a opiniilor. Cei mai mulți dintre elevi cred că a avea șanse egale este optim, ca fiind un principiu larg recunoscut la nivelul societății, doar cu rezerva ca oferirea de șanse prin măsuri de acțiune afirmativă celor din grupurile vulnerabile să nu conducă la îngrădirea libertăților altora.

Imagine: kissclipart.com

Imagine: depositphotos.com/

Cetățenia europeană este asociată cu speranța într-o viață mai bună, dar și cu utopia posibilă, în cazul în care, în fapt, așteptările nu sunt împlinite.

Fiind la curent cu problematica de actualitate a integrării sociale a migranților, elevii apreciază că scopul acestora este de a trăi în siguranță într-o societate dezvoltată, iar pentru aceasta este necesară obținerea cetățeniei europene. Totuși, unii dintre elevi observă că, deși sunt cetățeni europeni, la noi în țară, sunt destui oameni care trăiesc la limita sărăciei, în condiții de viață departe de civilizația la care ne-am putea aștepta în societatea contemporană a cunoașterii.

De aici rezultă că statutul de cetățean european poate constitui o condiție

necesară, dar nu și una suficientă pentru o viață trăită la standarde înalte de calitate. Proiectul a constituit un bun cadru de învățare din experiență pentru elevii și profesorii participanți, din care fiecare a desprins semnificații și învățăminte. O concluzie s-a impus însă în mod clar: a avea șanse egale nu înseamnă doar să beneficiezi de un cadru normativ echitabil într-un stat democratic, ci mai cu seamă să te implici în viața comunității, să participi nemijlocit la bunul mers al lucrurilor.

Așa se face că, în mod complementar educației formale privind cetățenia democratică începută încă de la nivelul anilor de studiu din gimnaziu și continuând pe parcursul celor de liceu, educația non-formală proiectată

mai aproape de științe, cum a fost cazul cu ancheta sociologică pe bază de chestionar, sau mai aproape de artele plastice – oferă elevilor bune ocazii de a transfera competențele sociale și de expresie artistică pe care le au în contexte de viață nemijlocită. Învățarea prin proiecte oferă mijloace dintre cele mai diverse de interacțiune umană și permite totodată ca școala să fie prioritar educativă, așa cum recomanda și marele ministru Spiru Haret: „Școala este menită să dea elevilor nu numai instrucțiunea necesară, dar și educațiunea morală și fizică, prin care se poate asigura sănătatea sufletului și a corpului.” (*Operele lui Spiru Haret*, Vol. II: Oficiale: 1901-1904, Ed. Comunicare.ro, București, 2010, p. 175).

REGENERON

ISEF

A PROGRAM OF
SOCIETY FOR SCIENCE & THE PUBLIC

DINCOLO DE SALA DE CLASĂ: cercetare și competiții internaționale

Ioana IORDAN, 12 D

Inițial, ideea cercetării științifice evocă, probabil, o imagine cvasi-intangibilă, a unor intelectuali merituoși în laboratoare sofisticate, cu o atmosferă sobră, nu întocmai locul unor adolescenți față în față cu finalul clasei a douăsprezecea.

În realitate, munca într-un institut de cercetare este departe de imaginea precedentă, presupune

devotament și dinamism colaborativ, insuflat de o inerentă afinitate pentru progres.

Originea unor remarcabile realizări individuale curente se regăsește într-o asemenea colaborare cu Centrul de Excelență pentru Inițierea Tinerilor în Cercetarea Științifică „Alexandru Proca”, rezultat al unei prelegeri pe tema avansului în știință, susținută de domnul

Dr. Ing. Mircea Ignat, în cadrul Colegiului Național „Spiru Haret” din București. Domnia sa este directorul Centrului, dedicat augmentării, susținerii și promovării performanțelor elevilor orientați către domeniile STEM - știință, tehnică, inginerie și matematică - aparținând al Institutului Național de Cercetare & Dezvoltare în Inginerie Electrică ICPE-CA.

Fiind o fire cerebrală cu un interes fondat în știință, ulterior prelegerii și prezentărilor tezelor actuale, m-am alăturat Centrului, considerând această inițiativă deosebită și o oportunitate de a-mi omologa planurile mele de viitor - de a contribui în sfera cercetării științifice - pe perioada liceului. Frecventând Institutul, am dezvoltat teza de cercetare: *Aplicații ale microfirelor și nanofirelor în inginerie și tratamente biomedicale regenerative* sub îndrumarea coordonatorului meu, domnul Dr. Ing. Mircea Ignat. Lucrarea mea constă într-un studiu teoretic și experimental al proprietăților micro- și nanofirelor, materiale de dimensiuni reduse (~2-7 ori mai subțiri decât un fir de păr uman) relevante în inginerie și medicină, prin dezvoltarea de modele microtehnologice.

Alături de o propusă tehnologie a dezizolării chimice a sticlei, asemenea modele prezentate și dezvoltate includ: microsenzori și microanalizatori, tehnici de regenerare sinaptică (tratamente biomedicale neurostimulative, drept urmare soluții pentru leziuni nervoase și atrofiere tisulară/musculară), microelectrozi, ecranare electromagnetică, tehnici de asigurare a securității/

autenticității și fabricarea de microcomponente electrice.

Ulterior unor luni de cercetare riguroasă și nenumărate nopți albe, a urmat olimpiada națională de știință și inventică RoSEF, desfășurându-se la Suceava, la începutul lui septembrie 2019. Competiția a constat într-o multitudine de prezentări academice ale lucrărilor noastre, elevi de liceu din diferite orașe ale țării, în fața unui juriu amplu, constituit din jurnaliști de știință, cercetători și inventatori români influenți. Pe durata concursului, am putut interacționa cu distinși autori, proiectele facilitând un schimb de abordări și ipoteze științifice. Jurizarea a fost o etapă tensionată, constând în prezentări și evaluări ale proiectelor în funcție de multiple criterii, dar mai ales răspunsuri la curiozitățile și întrebările juraților. Fiind printre ultimii expozanți în categoria noastră de vârstă, eu și colegii mei așteptam ardent rezultatele și premiile.

La finalul concursului de două zile, ne-am întors victorioși, eu obținând Premiul I Național, iar colegii mei, membrii ai centrului, multiple alte distincții. Această distincție este valoroasă și de bun augur pentru mine, constituind o recompensă moralizatoare în ceea ce privește efortul depus

în scopul făuririi unei cariere academice.

Experiența în sine a permis aplicarea noțiunilor teoretice învățate în băncile școlii într-o modalitate inovativă. În cadrul practic al unui institut de cercetare nu mai eram doar elevi, ci ne-am regăsit, în schimb, într-o postură de „cercetători juniori”. Astfel, ideile noastre s-au dezvoltat în lucrări tehnice potențate de cadrul competitiv, fiind completate de cunoștințele obținute prin aprofundări științifice individuale, la conferințe, sau prin interacțiuni cu cercetători ai Institutului.

În urma concursului RoSEF am fost selectată, alături de colegi medaliați pentru etapa următoare, de baraj, stabilind continuitatea proiectelor la competiții recunoscute la nivel internațional. Lunile dintre premiile naționale și etapa de baraj au constat în reevaluări și dezvoltări constante ale lucrării, depuse în final spre o jurizare secundară, exigentă, pe durata lunii decembrie.

La început de ianuarie, am fost înștiințată că m-am calificat la consacrata competiție ISEF, International Science & Engineering Fair (Târgul Internațional de Știință și Inginerie).

Foto: Ioana Iordan

Competiția prestigioasă, organizată de Society for the Science & the Public (Societatea pentru Știință & Public) fondată în anul 1958, reunește anual aproximativ 1800 de finaliști din 80 de țări, pentru o săptămână de evaluări, schimb intercultural, cercetare științifică și premii grandioase. Calificarea a recompensat sute de ore de lucru și studiu, constituind o imersiune în lucrări ale unor cercetători notorii. Oportunitatea reprezintă atât un atu în ceea ce privește elaborarea aplicațiilor pentru învățământul superior, urmând să studiez preponderent fizica în continuare, cât și o rampă de lansare spre realizarea aspirațiilor mele pentru

viitor. Concursul ISEF va avea loc în mai 2020, în California, S.U.A., reprezentând deopotrivă împlinire profesională și satisfacție personală, întrucât performanța reiese dintr-o extinsă colaborare cu un notoriu institut de cercetare și reprezintă o congratuare a devotamentului pentru erudiție.

În prezent sunt nerăbdătoare, întrucât ISEF reprezintă o oportunitate extraordinară academică și socială, o performanță atinsă la 17-18 ani de care sunt mândră, fiind un rezultat inedit pentru un elev de liceu în sfera academică a cercetării în STEM. Alături de colegii mei membri ai Centrului de Excelență pentru Inițierea Tinerilor în Cercetarea

Științifică „Alexandru Proca”, am discutat despre experiențele noastre ulterioare elaborării lucrărilor, despre competiția RoSEF, despre calificările ISEF și în special, despre gestionarea muncii extracuriculare vaste, volumice și atribuțiile clasice de licean, în cadrul unor interviuri radio.

În așteptarea competiției, urmează revizii și perfecționări ale lucrărilor noastre, iar ulterior acesteia multiple realizări în viitor în domenii precum știința, inventica și medicina. Competițiile acestea și institutele naționale de cercetare oferă elevilor intrigante oportunități, corelând noțiuni teoretice, școlare cu aplicabilități inovative.

vlastarul.WIKI

wikipedia.org/wiki/Revista_„Vlăstarul”
din 2019

REPREZENTANȚI VLĂSTARUL ÎN ANUL ȘCOLAR 2019-2020:

Corvin George GHIȚĂ, 10 A
Ioana- Cristina ANGHEL, 10 B
Miruna ȘCHIOPU, 10 C
Andrei HORNOIU, 10 D
Andreea RUSSU, 10 E
Daria PANĂ, 10 F
Daria IONESCU-MIU, 10 G
Maria Ștefania IACOB, 11 H
Ana-Maria MARIȚIU, 11 G
Iman-Belkis GEMALEDIN, 11 D

COORDONATOR ECHIPĂ:
Sabina Georgiana DOROBANȚU, 11 D

LA NOI E ALTFEL!

WIKI

Vlăstarul
PE
WIKIPEDIA

Încă din vara anului 2018, elevul ANDREI TEODORU (12 C) a încercat să realizeze pagina de Wiki a revistei „Vlăstarul”.

Întrebat fiind cum i-a venit ideea, a răspuns: „Inițiativa a răsarit pur și simplu. M-am gândit de ce o revistă cu asemenea tradiție nu beneficiază de o pagină pe Wikipedia. Am început prin a scrie despre istoric, dar a fost destul de dificil la început. În toamnă m-am lăsat păgubaș pentru ca, în ianuarie, 2019, să încerc din nou. Firește, mai avem de lucru, dar... a ieșit!”

REPREZENTANȚI
Vlăstarul

Începând din primăvara anului trecut (2019), echipa redacției s-a extins. Urmând modelul interbelic, s-a înființat echipa „reprezentanților” revistei. Pe scurt: în fiecare clasă, un elev are sarcina de a prezenta „Vlăstarul” celorlalți colegi, de a-i încuraja să publice creațiile lor.

FLORIN BUSUIOC

E
U
R
O
S
C
O
L
A

„Educația schimbă viața!”

Campanie de informare și de conștientizare realizată de echipa Euroscola a Colegiului Național „Spiru Haret” din București

„LASĂ-TE
EDUCAT!”

„DE AICI A PLECAT TOTUL“

Interviu realizat de: *Amalia Grumăzescu (10 B), Maria Burada (10 D), Maria Caranica (10 F), Teodora Bercea, Iulia Costache (11 D)*

Foto: Iman Belkis Gemaledin, 11 D

Cine nu-l cunoaște pe **FLORIN BUSUIOC (Busu)**! Omul care a reușit să transforme o banală prezentare de știri meteo într-unul dintre cele mai originale momente din cadrul emisiunilor de știri.

Nu e de mirare că, în anul 2010, Florin Busuioc a fost desemnat *CEL MAI BUN PREZENTATOR METEO AL ANULUI DIN EUROPA* de către Societatea Europeană de Meteorologie. (sursa: [wikipedia.org](https://www.wikipedia.org)). Busu se întâlnește cu telespectatorii în fiecare zi, prezentând rubrica „Vremea” din cadrul *Știrilor Pro TV*. A debutat în televiziune în 1992, la TVR, în rolul

principal din filmul pentru copii *Brutus* (premiat în 1993 la The International Film Festival Prix Danube, Bratislava), apoi ca prezentator al emisiunii *TIP TOP MINITOP*. La sfârșitul anului 1996, devine gazda emisiunii *Dăruiești și câștigi* la Pro TV, unde, în perioada 17-24 decembrie, prezintă cazurile unor copii talentați, cu posibilități materiale precare.

Despre anii copilăriei, despre ce au însemnat școala și familia (principalii protagoniști în formarea sa) ne-a vorbit îndrăgitul actor și remarcabil om de televiziune într-un interviu, realizat la Colegiul Național „Spiru Haret” (în contextul desfășurării proiectului *Euroscola*, ediția a XII-a).

Amalia Grumăzescu: O să începem prin a vă prezenta pe scurt proiectul *Euroscola*. Este un proiect demarat de Parlamentul European pentru liceenii din statele membre ale Uniunii Europene. Până acum, temele au fost variate și de actualitate, reflectând problemele cu care se confruntă cetățenii din Uniunea Europeană: șomaj, declin demografic... Tema de anul acesta este aceea de a identifica personalități care au avut un parcurs demn și frumos în viață prin educație sau prin intermediul practicării unei meserii. Și ne-am gândit la dumneavoastră...

Florin Busuioc: Foarte frumos, mulțumesc din suflet!

A.M.: Ce ne puteți spune despre educația dumneavoastră? A influențat decisiv reușita dumneavoastră în viață?

Florin Busuioc: Eu am fost educat la Hunedoara, n-am fost educat aici, în București. Am făcut școala la Hunedoara, un oraș muncitoresc cu niște profesori senzaționali, dedicați actului de învățământ. Eu îmi aduc aminte ca învățătoarea nu ne lăsa absolut deloc în neștiință, ne pune să învățăm și, e adevărat, era soția directorului combinatului, doamna Faur. Cumva, din pricina asta, avea o responsabilitate în plus. Era o învățătoare senzațională. Îmi aduc aminte și astăzi că ne ținea în corzi tot timpul. Am dobândit cumva nevoia de a învăța de la dumneaei.

După aceea, a urmat perioada liceului, unde am avut un diriginte senzațional, profesor de engleză, Opriș, minunat om, care ne-a deschis apetitul pentru limba engleză, pentru că, pe vremea când făceam eu școala, engleza nu era o limbă atât de iubită.

Acum, eu n-aș zice că m-a opresat comunismul atât de tare, pe mine, personal. Comunismul mi-a dăruit, ca să zic așa, niște profesori foarte buni, care erau formați atunci, în perioada respectivă, deci nu erau niște profesori formați în perioada anterioară comunismului, însă erau foarte dedicați. Aceasta este problema din ziua de astăzi, dedicarea cu care profesorii își fac treaba. Astăzi nu mai e același lucru, învățământul se face puțin diferit.

Apropo de educație, eu am avut mare noroc că tatăl meu era regizor și director al Teatrului Popular din Hunedoara, deschizându-mi calea spre teatru. El m-a adus la Teatrul Popular, mi-a dat niște roluri mărunte pe-acolo. E și acesta un soi de educație, pe care am primit-o de la tata: educația legată de teatru. Am practicat meseria aceasta, nu însă fără obstacole. Am dat de cinci ori la teatru, să nu vă închipuiți că am intrat din prima. La vremea respectivă, erau două locuri și erau 386 de candidați pe un loc. Și am intrat a cincea oară, am reușit să termin facultatea, am fost după aceea trimis la Piatra-Neamț, la Teatrul Tineretului din Piatra-Neamț (în general, șefii de promoție erau trimiși acolo, era un teatru foarte bun de lansare a actorilor). Eu și Anca Sigartău am fost trimiși acolo, fiindcă eram șefii promoției.

Am stat la Piatra-Neamț aproximativ opt luni, până a venit revoluția. Am fost numit șeful FDSL-ului în teatru, și douăzeci de minute am avut această funcție.

legătura cu televiziunea, prin Televiziunea Română. Este vorba despre unele emisiuni, printre care și „TipTop, MiniTop“. Nu le știți voi... În anul 1995 s-a înființat

ANUL 1994

„286 DE SPECTACOLE“

ERA NEMAIVĂZUT, ÎN CONDIȚIILE ÎN CARE TREI LUNI PE AN TEATRUL NU ARE ACTIVITATE.

A.M. Douăzeci de minute?

F.B.: Da, pentru că am zis: „Eu am treabă, am repetiții, nu am timp de ședințe“. M-au înlocuit și, după șapte luni, am plecat la Arad după regizorul cu care lucrasem în facultate, Ion Mânzatu, cu care am lucrat acolo și care mi-a propus să facem împreună *Pescărușul* lui Cehov. Urma să joc rolul principal. Am plecat la Arad, am făcut spectacolul, după care am venit la București, am dat concurs și am intrat la Teatrul „Ion Creangă“. Aici am avut foarte multe spectacole de teatru: jucam tot, tot ce se putea juca.

În anul 1994 aveam 286 de spectacole într-un an. Era nemaivăzut, în condițiile în care trei luni pe an teatrul nu are activitate. A urmat apoi

ProTV-ul. Am trecut direct la ProTV, făceam dublaje pentru desene animate. Am lucrat un an și jumătate acolo și, după-aceea, pentru că aveam o voce suficient de bună ca să-mi apară pe post, am primit postul de voice over la emisiuni - concurs, precum: *Roata norocului*, *Riști și câștigi*, *Prețul corect*, *Te uiți și câștigi*.

Mi-am pus puțin amprenta acolo, pentru că, la *Roata norocului*, de exemplu, compuneam versuri, toate voice over-urile mele erau în versuri, ceea ce era nemaivăzut în televiziune. A urmat emisiunea *Bingo*, o mare greșală, în opinia mea, după care am rămas liber de contract. Datorită Monei Segall, care nu a vrut să mă piardă, am ajuns la meteo. Făceam meteo la sfârșit

de săptămână. Apoi a venit momentul în care s-a creat acest program de dimineață, cu Mihai Dedu și cu Lavinia Petrea, sau Andreea. [...]

Programul acesta de meteo pe care-l făceam în cadrul știrilor de dimineață mi-a adus, la un moment dat, mari satisfacții. Încă din prima zi, eu cu Mihai Dedu am făcut un pariu. Zice Dedu: „Îți dau o problemă de logică și, dacă îmi răspunzi...“ De aici a plecat totul. El mi-a dat problema de logică în direct, eu i-am răspuns corect la final și, din a doua zi, i-am zis: „Dacă tu ai făcut chestia asta în prima zi, începând de astăzi o să-ți dau eu probleme în fiecare zi...“ Dacă stau să calculez, în opt ani de zile, zilnic, 200 și ceva de zile pe an, mii de probleme am dat.

Așadar, a existat o pauză de vreo doisprezece ani în ceea ce privește teatrul. Când am revenit, mi-a fost înfiorător de greu. Nu neapărat pentru că e o meserie care se uită, dar a fost foarte dificil să-mi găsesc resorturile emoționale pe care le aveam înainte, pentru că acestea se pierd. Și, la acea vreme, îmi era foarte greu să le găsesc în mine. Până la urmă mi-am revenit și acum, slavă Domnului, joc destul de mult, am două spectacole și mai am în repetiție încă un spectacol.

Teodora Bercea: Deci educația a constituit o parte importantă și în copilărie...

F.B.: Da, foarte importantă. Mama a fost și bibliotecară la biblioteca publică a orașului și m-a ajutat foarte mult situația aceasta, recunosc.

A.M.: Ați avut modele în viață?

F.B.: Nu pot spune că am avut neapărat modele în viață, dar trebuie să menționez un profesor extraordinar, Dem Rădulescu, care era absolut fabulos la ore. A fost și profesorul Maiei Morgenstern. El mi-a fost mie profesor timp de patru ani. Pe vremea aceea, așa funcționa școala: un profesor avea o clasă. Acum nu mai e așa, e o vâlmășie întreagă, sunt trei profesori la o clasă care își împart elevii nu știu cum.

Maria Burada: Continuând discuția pe linia tematică a proiectului *Euroscola* din acest an, ce importanță credeți că mai are în ziua de astăzi educația pentru reușita în viață a unei persoane?

F.B.: Educația este cel mai important factor pentru reușita cuiva chiar și astăzi, când trăim într-o lume diferită, într-o lume în care banii au importanță, felul în care arăți are importanță, o lume în care faptul că ești soția cuiva are importanță. Eu cred în continuare că, fără educație, nu poți să ajungi acolo unde îți dorești.

Aș avea o recomandare să vă fac vouă, pe care am adresat-o și unor studenți de la Psihologie și de la Filozofie. Aceștia afirmă mereu: „Ce o să facem după ce absolvim facultatea? Nu avem niciun viitor...“ Le-am răspuns: „Uite ce puteți să faceți: descoperiți

niște proiecte, nu contează ce fel de proiecte, pe care să le realizați în grupuri de zece, de opt, de doisprezece, nu are importanță câți, dar să găsiți acei oameni cu care să vă înțelegeți bine, și cu care să colaborați ulterior, după absolvire. Este singura soluție.“ Am mai avut discuții și cu studenți de la Media, care aveau aceleași frământări: „Și noi ce facem, că nu o să putem să ajungem într-o televiziune toți“. Zic: „Dar ați putea crea o televiziune online, în care să vă spuneți părerea. Faceți un site extraordinar, o televiziune online, împărtășiți toate problemele acolo pentru că, la un moment dat, televiziunea online o să conteze. Deocamdată la noi, aș zice, nu e atât de importantă, dar o să conteze“.

A.M.: Cum vi se par noile generații?

F.B.: Voi sunteți o generație cu mult mai multă informație și cu mult mai multe cunoștințe decât am fost noi. Sper doar să nu vă pierdeți în Google... Stați foarte mult pe rețelele sociale, sunteți foarte activi online.

Maria Caranica: De ce vă

temeți cel mai mult?

F.B.: De prostie.

M.C.: Ce calitate prețuiți cel mai mult la oameni?

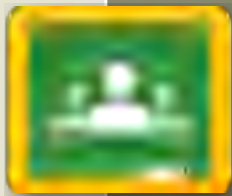
F.B.: Cred că sinceritatea.

M.C.: Cum arată ziua perfectă?

F.B.: O repetiție, mers la PRO, după aceea cu soția și cu fetele la un restaurant seara.

GOOGLE CLASSROOM

RĂMÂNEM ÎMPREUNĂ.

Iuliana TUDOR

E
U
R
O
S
C
O
L
A

„Educația schimbă vieți!”

Campanie de informare și de conștientizare realizată de echipa *Euroscola* a Colegiului Național „Spiru Haret” din București

„Cea mai importantă lecție
pe care o primește un copil
este să iubească“

„Opțiunea vine
când simți că ești
omul potrivit la
locul potrivit“

Un interviu despre educație cu doamna

IULIANA TUDOR

Foto: arhiva Euroscola

Text: Maria Burada, 10 D

Jessamine Murdzek, 10 F

Iuliana TUDOR a devenit imaginea-simbol a postului național de televiziune (TVR), oferind substanță termenului de „vedetă“. Iuliana Tudor este atât profesionistul de televiziune care ține în mâini destinul unei mega-producții, cât și femeia distinsă care-și cântărește bine fiecare apariție în mass-media. [...] De la debutul din 1999, realizările Iulianei Tudor au depășit granițele țării, notorietatea proiectelor pe care le-a coordonat recomandând-o pentru superproducții: Teledonurile TVR, festivalurile *Cerbul de Aur*, *Mamaia - Folclor*, *Maria Tănase*, precum și *Gala TVR 50*, *România din suflete*, *Premiile TVR Internațional* și *Gala Crucea Roșie* fiind doar câteva dintre proiectele care au avut-o în prim-plan. Premiile venite din partea presei pentru festivalurile de folclor *Mamaia* și *Cerbul de Aur* au fost completate de Premiul Asociației Profesioniștilor de Televiziune pentru producția de divertisment *O dată-n viață*. Distincțiile au continuat, culminând, în 1999, cu titlul de „Femeia anului în Televiziune“. (sursa: http://tvr1.tvr.ro/prezentatori/iuliana-tudor_4157.html)

Pe data de 27 septembrie 2019, o parte a echipei *Euroscola* de la Colegiul Național „Spiru Haret“ din București a avut ocazia să stea de vorbă cu o personalitate actuală, a cărei poveste de viață pune în lumină rolul educației în formarea sa: IULIANA TUDOR. „Am surprins-o pe doamna Iuliana Tudor la televiziune, radiind în jur un zâmbet cald, care ne-a fascinat. Mi-am dat seama, discutând cu dumneaei, că, de fapt, secretul reușitei unui om în viață este sufletul lui... Este incredibilă prin ceea ce simte și prin ceea ce face!“ (Jessamine Murdzek)

În opinia distinsei realizatoare TV, educația este un proces complex, situat la interacțiunea tuturor factorilor: familie, școală, mediu. Dar, cel mai important mesaj transmis este următorul: copilul să fie crescut cu iubire („Cea mai importantă lecție pe care o primește un copil când vine pe lume este să iubească. Un copil crescut cu iubire va deveni un adult care va iubi tot. Și nimic din ce e rău, sau tragic, sau dramatic nu-l va dărâma. Va avea întotdeauna resortul iubirii, care-i va șopti: Nu-i nimic. Merg mai departe“).

*

Jessamine Murdzek: *Euroscola este un proiect inițiat de Parlamentul European pentru liceenii din statele membre ale Uniunii Europene. Prima noastră curiozitate ar fi: ce ne puteți spune despre educația dumneavoastră? În ce perioadă a vieții credeți că educația v-a influențat decisiv?*

Iuliana Tudor: Când spun „educație“ am în vedere, în primul rând, cea pe care o primești acasă. Oricâtă școală ai avea, fără educația primită în familie nu faci mare lucru în viață. „Cei șapte ani de acasă“ formează caracterul, ce te însoțește până la capăt. Eu am urmat Liceul Pedagogic din Ploiești. Am multă dragoste pentru locul acela, pentru profesorii mei încât, într-o zi, m-am dus și am sărutat zidurile acelei clădiri.

Imagine: onlygfx.com/

Nu-i nimic.
Merg mai
departe ...

Tot ceea ce sunt astăzi, totul (în domeniul artei, al istoriei României, al limbii române) am dobândit acolo: la Liceul Pedagogic din Ploiești. Apoi, în mod firesc, a apărut nevoia de a alege o facultate. Tatăl meu și-a dorit să urmez cursurile Facultății de Drept. Și i-am împlinit dorința însă, în anul IV, a intervenit un concurs la Televiziunea Română și m-a deturnat de la ce voiam să fac (magistratură). Dar, venind aici, mi-am dat seama că mă simt extrem de liberă.

Munca aici mi-a format o dinamică ce mi se potrivește. Opțiunea vine când simți că ești omul potrivit la locul potrivit. Atunci când vine momentul unei alegeri, aș îndemna să te așezi puțin în mediul în care vrei să activezi. Alegerea unei facultăți implică, anterior, descoperirea vocației, iar pentru aceasta trebuie să mergi acolo, să experimentezi. Eu am fost în sala de judecată, am văzut ce înseamnă să fii avocat și nu mi-a plăcut. Magistratura era mai aproape de ceea ce îmi doream. Sunt oameni care au ratat ani buni din viață alegând o profesie care nu li se potrivește. E cel mai important lucru: să-ți descoperi vocația. Ori eu, în anul IV de facultate, mi-am dat seama că locul meu e aici, în televiziune. Am renunțat la ideea de a fi judecător și mi-am spus: „Acesta este drumul! Ce-o fi, o fi!”

Nu a fost extraordinar de la început, a fost nevoie de cinci ani ca să deprind tot ce implică această meserie. Și am făcut-o temeinic. Pot spune că am furat meserie, urmărindu-i pe alții îndeaproape. Am petrecut foarte multe ore în montaj, ca să înțeleg mai bine cum se întâmplă. Am vrut, la un moment dat, să fac știri, dar mi-am dat seama că nu e ceea ce îmi doream. Și am rămas la folclor. Aici era și pasiune,

era lumea cu care eram obișnuită de la șaptesprezece ani. Îmi doream să cânt, astfel că am ajuns în televiziune în urma unui concurs de interpretare. Școala, din nou, m-a chemat după vreo șapte ani de televiziune și am mers la Conservator. Mi-am dat seama că, activând într-un program muzical, trebuie să știu, să cunosc „ABC”-ul oamenilor cu care mă întâlnesc. Le mulțumesc tuturor pentru ce m-au învățat. Nu am reușit să închei studiile, așa cum mi-aș fi dorit, dar am parcurs cei patru ani asumându-mi o anumită disciplină.

Am fost întotdeauna avidă de informație în orice direcție în care nu mă simțeam stăpână. Așa că am urmat foarte multe cursuri: de perfecționare (de trei luni, de un an...), întotdeauna concomitent cu școala. Am căutat să mă perfecționez pe fiecare segment, dincolo de ce înseamnă munca efectiv (emisiunile la care lucram). **Practica și școala trebuie să meargă împreună, dacă vrei să faci performanță.** Or, eu aceasta am vrut: să fac performanță în televiziune. De aceea m-am supus unei discipline, unei rigori a învățării, care a presupus atenție spre cele mai mici detalii.

J.M.: Aveți sau ați avut vreodată un model în viață?

I.T.: Da, părinții. Ei sunt primele modele, primele repere. Apoi – învățătoarea. Am avut parte de pedagogi foarte buni la Liceul Pedagogic. Fiecare, în parte, era excepțional. A fost noroc. E greu să găsești, la fiecare disciplină, un profesor care să te fascineze. Și la Drept, și la Conservator, am avut șansa de a întâlni oameni remarcabili cu adevărat (cum a fost, de pildă, domnul profesor de dirijat, Valentin Gruescu).

Imagine: alecexposed.org/

Îmi doream să mă exprim cât mai corect. Fluența cu care domnia-sa vorbea și felul în care își construia comentariul au fost pentru mine o bază de studiu. Ascultam ce vorbea.

J.M.: Pentru a reuși în viață, credeți că este importantă educația?

I.T.: Este esențială. Și, atunci când copilul meu mă întreabă: „De ce trebuie să merg la școală?”, îi răspund: „Nu trebuie nimic pe lumea asta, până la urmă. E opțiunea fiecăruia. Poți alege și o meserie care nu presupune foarte multă școală. E absolut onorabil, pentru că sunt meserii în slujba oamenilor (croitor, brutar, portar...). Dar, dacă-ți dorești să faci ceva mai mult decât atât, însemnând o meserie la un alt nivel, atunci trebuie să mergi la școală. Ca să devii medic, economist, profesor trebuie să te instruiști temeinic. Dacă vrei ca, în viață, să ai o deschidere, să faci mai multe activități (poate ai, în egală măsură, vocație pentru mai multe), trebuie școală”.

Școala înseamnă cunoaștere. Atâta timp cât ne educăm copiii de mici în spiritul literiei citite, pe foaie, nu pe tabletă, intervine respectul și ideea că lumina și toate secretele vin de acolo. E foarte ușor să obișnuiești copilul să afle informația de pe diverse dispozitive. Însă cât de frumos este să descoperi, seara, citind, ce se mai întâmplă... Cititul cărților a devenit oarecum derizoriu. Dar mai târziu, adultul din copilul meu cu siguranță va prețui ideea că el știe, din cărți, niște lucruri pe care alții nu le știu... sau le știu incomplet. Pentru că Internetul nu oferă ce poate oferi cartea.

Maria Burada: Cum arată ziua perfectă pentru dumneavoastră?

I.T.: Când începe cu iubire, continua cu iubire și se sfârșește cu iubire.

M.B.: Dacă ați putea să schimbați o trăsătură de caracter, una singură, care ar fi aceea?

I.T.: Impulsivitatea.

Imagine: clipart-library.com/

Școala înseamnă cunoaștere

M.B.: Care este mâncarea dumneavoastră preferată?

I.T.: Tortul de ciocolată.

M.B., J.M.: Am ajuns la final. Vă mulțumim pentru timpul acordat și pentru cuvintele frumoase pe care ni le-ați spus.

I.T.: Și eu vă mulțumesc.

**NU TU FUMEZI
TIGARA,
EA ITI FUMEAZA
VIATA!**

Afiș realizat de Teodor IORGULESCU, 9 B

LEGTURA

Foto: Ilinca Smochină, 12 E

Pauză de

Începutul

Acea frunză verde și cărnoasă
din care a luat naștere totul...
Praful și porii ei,
mirosul de zbor și umezeală,
figura lină de sub părul translucid...
Creând o perspectivă a viitorului,
s-a fâșiat, deasupra orașelor de fum,
din ea s-au desprins, tot mai sus,
flexându-se,
urcând, ace de nisip.
Urcă apoi spre licărul creaturilor din
craterul vulcanului,
le străpunge și le depășește,
apoi urmează cursul unui fluviu
mocirlos,
să presupunem Nilul, acea fântână de la
care a pornit,
și debutează cu ceva viu și simplu,
ce suntem noi,
ce sunt râmele și delfinii.
Ne imaginăm mai departe
brațe ce se unduiesc spre suprafața
valurilor,
dar curentul este al aceluiași Nil pustiu
și greoi,
simplu și viu.

Ioana NEAGA-BUDOIU, 9 D

Legenda

Îi privea buzele
și nu putea să se oprească
Din a le privi.

Fiecare linie era mai mult,
de atâtea ori mai mult
Decât ar fi sperat,
Decât ar fi putut accepta în memorie.

Și organele lui,
și oțetul acelui Rai,
dar nu mai vorbea,
Nu își mai permitea să simtă,
doar privea.

Acel moment,
Acea trăire,
acei ochi mici, albaștri și timizi,
S-au spart
În vidul de lumină,
acel infinit încorporat într-o bătaie de inimă;
Cum ar fi putut cineva să-i spună să se oprească?

Ar fi acceptat să se întoarcă atunci;
dacă jugulara i-ar fi permis,

sorilor

Dacă nu ar fi pompat atâta argint în artere;
dar paralizase,
Pentru totdeauna,
în secvența unui tremur al pieptului.

Din peretele opus,
de pe sculptură,
Globurile rubinii sperau să o salveze,
Să îi ofere văzul încă un timp,
și creierul reflecta asemenea,
Numai praful de planete,
numit suflet,
se despica în desene pe plajă,
Înfățișând tunetul
Și înfățișând-o pe ea.

După secole și banchete,
ei încă se priveau,
globul roșu, bastonul și cupa,
peste platouri de plastic,
Înmărmureau înaintea
suprafeței de lac
Care își pierduse sclipirea în umbra măreției lor.

Ioana NEAGA-BUDOIU, 9 D

Fiecare

Se zguduie atât de tare
Fiecare fir din părul meu,
Și genele mi se apleacă spre
pământ
Înaintea fiecărei persoane,
Precum o mătănie forțată;

Fiecare larvă ce îmi privește
gambele
Cu abdomenul ei prins între
corsete infime
Îmi aduce aminte
De termita care,
În pragul exploziei,
Mi-a dărâmat zidurile,
Pentru a nu mai exista nimic
Ce să fie distrus de acea
supernovă;

Sting fiecare lumânare ce-mi
apare în drum,
Cu ceara pe gât și umeri,
Și rabd în tăcere,
Sperând că voi descoperi un ou
verde,

Icarus

*Ridică-te din genunchi!
Ridică-te și zboară!*

*Are privirea ațintită asupra răsăritului,
și soarele spre privirea lui,
cu tărie,
frânghii de aur,
cu ochii lărgiți.*

*Prin sfortăre,
își controlează mușchii de fier.*

*Scheletul din metal
îl învață să scrie,
cu fiecare pană,
cu fiecare braț ce se unduia în paralel cu
resortul,
uniunea dintre ochi și valuri,*

Ioana NEAGA-BUDOIU, 9 D

*dintre el și rege;
către insulă,
corăbiile înaintau mai ezitant,
velele își sugau pânțele
și se încrețeau:
ridurile de pe chipul bătrânului,
atunci când a continuat să zboare,
peste inima sa,
peste scumpul material irosit.
Iar soarele,
în confruntarea sa aprigă cu apa,
râdea și plângea,
ca un maniac,
plângea cu aur alb,
și i-a părăsit.*

*Ploua. Ploua peste cutiile de piatră,
Și peste drum...
Un ochi din aur atacă priveliștea,
Firele de metal și apă groasă,
Ce curge din ochi;
Literale pe asfalt,
Precum centura ce nu lăsa
Ombilicul să se prelingă pe marginea
Brelocului de pânză;
O corabie de plastic,
Într-o poșetă,
Scuturând asfaltul de furnici;
O talpă de piele peste el, încă una, încă...
Curățenia poșetei săruta mai aprig asfaltul,
Împinsă de gravitație și
De virușii ce săreau în plastic,
Pe corabie;
Unghii rupte, la rang de păpușari,
Sub pod;
Peste fum, numai degetele lunii,
Dibace, călăuzind acele unghii
Spre roiuri de rinichi,
Zburând printre lacrimi și tântări,
Lipindu-se de lujerii din nările băutorilor de aer,
De scolioza tinerelor ce nu mai răzbat să plece;
Spre răsărit mergeau toți oamenii,
Cleștii din părul lor spre apus,
Și ploaia cu ei;
Mlaștina mirosea a sulf, dar sulful mirosea a palmă,
Palma ce a strâns acea bucată de lemn într-însa,
Și, lăsând ciuperca să o pătrundă,
S-a sfâșiat în unghii
Și în colțuri de piatră,
Care ne privesc acum pe noi,
Din spatele pereților unei cutii de fire telefonice.*

Foto: arhiva Vlăstarul

Ioana NEAGA-BUDOIU, 9 D

Unde unghiile părăsesc degetele

Foto: C. Buzoianu

Accident

*Motorul se aude puternic, foarte
puternic,
dar parcă departe,
în vârful munților,
din întâlnirea lor cu cerul;
dealurile pe lângă care trecem:
pajiști de platină crestate în sclipirea
cafenie a ochilor mei,
sub pleoapele aproape închise,
încercând să dorm,
să părăsesc acest taifun de culori
tumultoase,
ce trag, fâșie cu fâșie,
toată energia din mine.*

*Îmi adâncesc unghiile cu lac roșu în
volan,
alte unghii în pielea scaunului,
cu fiecare hârtop peste care se rotesc
cauciucurile,
migrena crește,
lumea capătă mai multă ceață
portocalie,
atriile saltă, se zbat, se îmbină.*

*Cu o frână bruscă
mă regăsesc cu spatele lipit de parbriz,
privind luna de sub mine.
Și toată lumea atârnă cu capul în jos.*

Ioana NEAGA-BUDOIU, 9 D

Ioana NEAGA-BUDOIU, 9 D

*Închise ușa altarului,
Și strânse,
Într-un pocal înalt și rece,
Lacrimile credincioșilor,
Imagini de răni, boli și vise,
Vise de om treaz și frânt.
Toți sperau să piară în păture de
flori și puf,
Un bătrân necunoscut să se
oprească să-i pese,
Dar cine?
Se gândește El la cei prizoniți pe
praf și oase?
Nu.
Visați, speranțe și credințe,
La îngeri neatinși de narcisism și
aristocrație,
La un atotputernic să vă creadă
și să vă audă...
Sfinții lichidul din pocal,
Fără să fie încredințat că este
auzit,
Fără să știe de curge, de cântă...
Acela care ar putea să-mi conțină
universul;*

Îl aștept la fiecare.

Foto: C. Buzoianu

Rugăciune viduului

Foto: C. Buzoianu

Acrostih

*Dar din ploi îi făcu lună,
Rai din ceară să îi curgă,
Arză de-un păcat culcat,
Gravitații de un zâmbet.
Orizonturi sparte-n ceață,
Semizeii să-i adune,
Tunet de-un cuvânt plecat,
Emoții să-i îngâne.*

*Îngenuncheat în patru cardinale,
Neatent îi picură-n intenții.*

*Tumultos îi sângeră mâna,
Imitând o caldă inimă,
Mariane-n neant săpând,
Paradisuri să-i răpună.*

*Dialect de-o frântă buză,
Efemer să-i scalde urechea.*

*Risipit în vânturile toate,
Arzând de-atâtea voci,
Zorile să-i deslușească, tot același dor.
Barbar în setea toată,
Obrajii să-i înece,
Imitând aceeași taină, într-un timp atât de rece.*

Bianca BĂDOL, absolventă,
promoția 2015

Bianca BĂDOL, absolventă,
promoția 2015

*Din lente rătăcirii întoarse-n vers,
Ultim dans, un fluture mort.
Păcat înscris întâia oară,
Suflet strâmtat în sens invers.*

*Și din gându-i mut, violente plăsmuiți,
Așternută-i, dulce, în psihoză,
Ochi pătați în tănuiri,
Buza-i frântă în stigmat.*

*O mână tremură însemnare,
Vinul, în lung, privea decor.
Pas pe pas îl urmărea,
Vechi zâmbet i se demască.*

*Mână sub mână, sticle goale,
Intenții aprige se-aprind,
Coaste-ntre coaste, ghemui,
Și-acolo fluture pulsează.*

*Uscat în călimare reci,
Peniță ștearsă, înnodată-n timp,
Pas pe pas nu urmărește,
Fluture în picături zdrobi.*

Fără titlu #1

SPIRU...

în versuri

Proiectul Spiru în versuri a fost inițiat, anul trecut, de eleva IMAN-BELKIS GEMALEDIN (din clasa a XI-a D) și se adresează tuturor elevilor cu înclinații artistice din Colegiul Național „Spiru Haret”. Despre ce este vorba?

În fiecare an, pe data de 21 martie, este celebrată *Ziua Internațională a Poeziei*. Este motivul pentru care Iman a propus organizarea acestui concurs de poezie. Ce a urmat în acest an...

Text și imagini: Iman Belkis Gemaledin

La începutul lunii martie, 2020, un anunț al autorităților ne-a luat pe toți prin surprindere: suspendarea cursurilor, din data de 11 martie, pentru două săptămâni, în scopul preîntâmpinării răspândirii masive a virusului COVID 19 în rândul populației. La câteva zile, o altă veste a tulburat traiul obișnuit al oamenilor din întreaga țară: a fost semnat luni, 16 martie, decretul privind instituirea stării de urgență pe teritoriul României. Inițial, pentru o lună. Printre măsurile anunțate era și cea a limitării circulației (la început a fost o recomandare, transformată apoi în restricție). Nimeni nu mai avea voie să părăsească domiciliul decât cu un motiv bine întemeiat. Pentru elevi și profesori a urmat o perioadă de acomodare cu învățământul online, prin intermediul diverselor platforme. Cursurile de la Colegiul Național „Spiru Haret” din București s-au desfășurat grație platformei *Gclass*, ce a permis interacțiunea profesori-elevi prin intermediul claselor virtuale. O opțiune extrem de utilă a fost și *Meet*, prin care a fost posibilă comunicarea video și audio...

Detalii: vlastarul.com

Pe data de 21 martie, toată lumea era prinsă în iureșul activităților online astfel că, deși nu a trecut neobservată, *Ziua Internațională a Poeziei* nu a putut fi sărbătorită atunci. Însă, începând cu data de 30 martie, era programată *Săptămâna Altfel* la Spiru. Ce ocazie de a organiza concursul *Spiru în versuri* în mediul online!

Zis și făcut! Mai întâi, doamna profesoară Corina Buzoianu a creat, în *Gclass*, spațiul de întâlnire numit chiar așa: „Spiru în versuri”. Pagina de Facebook a revistei *Vlăstarul* anunța concursul cu un titlu sugestiv, având în vedere contextul actual: „Duelul V-V” (versuri/virus). Apoi, subsemnata am realizat afișul, pe care l-am distribuit atât în rețelele sociale, cât și în cadrul diferitelor grupuri de *WhatsApp* de la noi din liceu. Colegii mei s-au înscris cu ajutorul codului din afiș. În vederea unei transparentizări a deciziei juriului, poeziile au fost publicate pe platformă cu un cod aferent fiecărui participant (spre exemplu: 001,002, 012 etc.). Abia după desemnarea câștigătorilor, fiecare a putut afla corespondența cod-nume.

Juriul a fost alcătuit din doamnele profesoare de la catedra de limba și literatura română: Camelia-Elena Săpoi, Liana Hera, Ștefania Ciobanu, Corina Buzoianu,

cărora li s-a alăturat și domnul profesor Alexandru Constantinescu (matematică). Le mulțumim din suflet pentru sprijin!

Activitatea a fost programată să înceapă în ziua de 30 martie, ora 13.00. Invitația pentru webinarul *Spiru în versuri* a fost trimisă. Au participat 14 elevi, dintre care doi de la clasele de gimnaziu. În dimineața acelei zile, am primit fișele de jurizare de la domnii profesori astfel încât, până la ora începerii concursului, aveam deja clasamentul. Un motiv de bucurie a fost și participarea doamnei profesoare Dana Sburlan (engleză).

Dar, pentru cei prezenți, nu atât concursul în sine a contat, cât mai ales oportunitatea de a se întâlni, de a citi poezii și de a împărtăși experiențele privind actul creației. Eu am fost surprinsă de varietatea surselor de inspirație, constatând că orice poate fi pretext pentru crearea unei poezii: o banală plictiseală, ploaia care nu se mai oprește, insomniile... Vorba lui Tudor Arghezi: „poezia există în lucrurile lipsite de poezie căci, în afară de literatură, totul este poezie”.

Iată câteva dintre creațiile colegilor noștri, pe care îi felicităm și cărora le dorim să îmbine, în continuare, „slova de foc” și „slova făurită”!

Colaj de vise

*Trăim perpetuu într-un colaj de vise,
Dintre care unele ne sunt interzise,
Deci, din păcate, rămân neatinse...
Altele rămân doar zise într-o doară
Și nu se materializează,
Nu fac viață mai senină, mai ușoară.
Unii dintre noi ajungem zâmbind
Să ne vedem visul aieva sclipind.
Unii, cu bună știință,
Își ignoră chemarea și-ndeplinesc
Cuiva arzânda dorință.
Unii trăiesc și consideră banal
Ceea ce pentru altcineva sălăsluiește
Doar într-un îndepărtat ideal.*

*Se poate spune, așadar,
Că trăim un vis și nu avem habar.
Viața alertă de zi cu zi ne acaparează
Și nici nu realizăm cum visul cuiva
Și realitatea ta se completează!
Puzzle-ul destinului este adesea hilar:
Ne dă impresia că putem controla
Fiecare pas, fiecare detaliu,
Fiecare rază de fericire,
Dar noi, de fapt, privim în jur,
Neputincioși, cu mâinile în buzunar.
El este autorul, noi, protagoniștii,
Iar inspirația pentru povestea noastră
I-o putem oferi doar prin speranță și iubire...*

Cătălina NIȚĂ, 11 G

Maria Silvania ENE, 12 H

*Mergi pe străzile care curg
Ca într-un robinet stricat
Continui să mergi
Te scurgi încet pe șosele
Și pe trotuarele gri
Aspiri la ceva lichid
Care să-ți înmoaie gâtul
Dar nu ai
Din pacate e criză
Și secetă în acelaș timp
Îți arde plămânul
Și stomacul e deranjant de gol
Te miști ca să nu înțepenești
Și îți amintești vag
Că așa te simți vara
Când boschetărești pe străzi
Pentru că ești singur
Și nu ai bani pentru că esti artist
Iar publicitatea nu e domeniul tău.
Îți arde trupul
Pentru că te topești
Încercând să creezi un drum
Pe care să meargă alții
Dar nici tu nu știi pe unde să mai mergi
Și arzi în continuare
Și în loc de drumuri de ceară
În urma ta cresc flori sclipitoare
Cu polen de stele
Și frunze argintii de cenușă.
Îl aștept la fiecare.*

Foto: C. Buzoianu

Derivă

#Spiru în versuri

#Spiru în versuri

Foto: C. Buzoianu

Realitatea

*Nu știi când te lovește,
Nu știi de unde vine,
Nu-ți spune nimeni
„Ai grijă de tine!”.*

*Dar totuși ea vine
Deși nu te aștepți,
Cu o ultimă suflare
încerci să te îndrepti.*

*Și te uiți nedumerit
Cerând îndurare.
Așa ajunge un om
În prag de disperare.*

*Acum îți dai seama
Ce grea-i maturitatea.
Tu speri că e un vis,
Dar asta-i realitatea.*

Daria PANĂ, 10 F

Vlad COJOCARU, 12 E

*bună ziua
Mă numesc
X Y-Z
Și
Îmi place să merg
La școală
La liceu
La facultate
La muncă
La altă facultate
La o muncă mai bine plătită
La vot
La protest
La festivități
La înmormântări
Normal că-mi place să simt că trăiesc
Ca un om exemplar
Un băiat bun
Am învățat că e bine să fii așa
Mi s-a spus
La școală
La liceu
...*

Monociclu

#Spiru în versuri

#Spiru în versuri

Dans printre mormintele gândurilor mele

Jessamine MURDZEK, 10 F

*Îmi sună a greu o ceață sumbră
peste viitorul cel nu-l mai văd
sau simt.*

*Pășesc pe nori negri
ce din cuibul morții
apar pe nepusă masă...*

*Ajung să strig spre umbre
demult dispărute,
dar mă încăpățânez
să văd altfel,
îmi creez singur halucinații trăite.*

*Adun efectele disfuncționării umane
a tuturor ce au trecut prin inima
mea.*

*Le pun la loc sigur
în ale mele reacții
al căror răspuns
nu-l aștept.
Privesc spre poze*

*arse în incendiul războiului
dintre sufletele din iad,
înflăcărare venite,
un nou început dorind să apuce.*

*Murmur speranțe
în aburii frigului dintre
dușmanii aceia
ce nu își lasă orgoliile la o parte.
Poate într-o zi
va veni și pacea,
de care o fi ea,
interioară sau exterioară,
a mea sau a altcuiva...*

*Pășesc încontinuu
pe alegerile celor din spatele meu
și cei din fața mea vor pași
pe alegerile făcute de mine.
E oare drept?*

*Ieri totul părea ușor
Ieri nu erau probleme
Ieri nu plângeam
Ieri râdeam*

*Ieri simțeam
Ieri iubeam
Ieri pluteam
Ieri erai aici.*

*Am crezut în puterea
Zilei de ieri
Ziua când lucrurile
Nu mergeau pe dos.*

*Azi nu mai e la fel
Azi totul s-a schimbat
Într-o clipă
De abia am avut timp.*

*Să imi trag sufletul
Azi nu știu de ce,
Dar poate mâine voi afla
De ce nu ești aici.*

*Și poate voi fi bine
Nu mâine
Dar ziua de după mâine,
Sau ziua de după aceea.*

Maria-Clara CIPATA, 11 G

Foto: C. Buzoianu

Ieri...

#Spiru în versuri

#Spiru în versuri

mercurial

*trezește-te, eu sufăr iar de insomnii
și-ascultă, din nou jurnal uman să-mi fii.
vai, iarăși conștiința mi se schimbă, sunt element mercurial
dar jur că nu sunt eu de vină, e doar sistemul meu senzorial.*

*a luat-o razna; dar eu nu. Sunt cât se poate de lucidă,
dar sunt o antiteză respirând, ploaie de vară dulce și acidă.
să prindem răsăritul împreună și eu să-ți mai dezvălui mintea mea;
eu să-ți fiu unic obiectiv, iar tu navigator urmând nordica stea.*

oxigen

*prezinți un deja-vu nimicitor, te-afunzi în goliciune labirintică
prin pleoapele închise-ți văd - întunecimea, drapelul negru-n dolii cum ridică.
în vene-ți curge și-n cornee - plutește-n sânge ca un parazit prelins;
cum aş putea să-ți văd lumina oare, când farul mării agitate-i stins?*

*și tu, și eu - ne scufundăm în noapte, fără să fi făcut rezerve de-oxigen;
acum și aerul plămânilor ne arde, căci respirăm în neștiință pulberi de arsen.
te cheamă exosfera înapoi acasă și universul în totalitatea lui.
deci să-ți desprinzi piciorul dintre alge, dezleagă-te; și că te-ntorci să-i spui.*

Oana-Violeta BLĂNARU, 9 G

Foto: C. Buzoianu

Ard ochii

*Într-o seară, luminile din orizont m-au întrebat,
zdrobite de neliniște:
„De ce scoateți ochii oamenilor,
de ce îi arzi?”
Atunci am început să mă zdruncin,
odată cu ele.
și le-am răspuns:
„De ce mă ard ei pe mine?”
cu o ridicare de umeri,
un zâmbet șters
și o căzătura de pleoapă.*

Mai bine am...

*Trebuie să țină ceva solid în mână
pentru a-l sculpta,
pentru a-l scrie,
pentru a-l respira.
Trăiește pentru a respira,
fiindcă este atât de dependent,
și-l bucură;
între fiecare inspirație îi ard măruntaiele,
și, pentru o fracțiune de secundă,
intră în delir.*

Ioana NEAGA_BUDOIU, 9 D

#Spiru în versuri

#Spiru în versuri

De ce?

trezește-te, eu sufăr iar de insomnii

De ce viața este gri?

De ce florile sunt flori?

De ce oare pot citi

Printre rânduri cu flori?

De ce aș da oare mintea

Omenească pe un cent?

Iar și trupul ei asemeni

Pe un toc de scrisori vechi?

Sau pe ceasul care bate ora 12 neîncetat

S-aud iar cum strigă mama

„Puiul meu, nu te-ai culcat?”

Să țin iar în palmă visul care lunecă ușor

Și să simt iar adierea vântului pătinator!

Dar opriți-mă! Spuneți-mi de ce iar eu am greșit!

Rupeți-mi visul în două și dați-l spre asfințit!

Măcar el, în zile seci îmi răspunde la-ntrebări

Și îmi spune de ce noaptea îmi ridică des hotări.

Aș pleca, aș strânge totul, aș fugi în lume-augură

Unde-o simplă cerșetoare e o muză, un destin,

Un destin printre destine care lunecă ușor

Spre cascada sclipitoare, spre pieirea tuturor!

Dar clepsidra merge, scumpo! Nu e timp de așteptat!

Ai pierdut mai multe trenuri și tu plângi neîncetat

Fugi, iubește și revino! În gară te-așteaptă viața

Care este gri și rece, cum ai lăsat-o de seara...

Alessia Ionela COLUMBAN, 9 F

Foto: C. Buzoianu

Iarna

Lacrimi de gheață cad în șoapta vântului,

Lacrimi ce sarută obrazul pământului

Și îl învelesc în plapuma cerului

Pentru a-l feri de suflarea gerului.

De sus, de sub nori luna se ivește

De sub un voal de negură privește

Voal ce-i acoperă gingașa față

Și-i ferește privirea de gheață.

Peste dealul argintiu se-ntrezăresc

Stele ce asupra codrului strălucesc

Stele ce etern vor veghea de pe cer

Al naturii dulce mister...

Maria Alexandra GHEORGHE, 9 D

Nota redacției:

Imediat ce starea de urgență încetează și cursurile vor fi reluate, toți participanții la concursul de poezie *Spiru în versuri* (profesori și elevi) sunt așteptați cu drag la redacție penru ridicarea diplomelor și pentru a sărbători așa cum se cuvine desfășurarea celei de-a doua ediții (am promis și ne ținem de cuvânt)!

#Spiru în versuri

#Spiru în versuri

Euroscola

Trebuia să plecăm spre Strasbourg. Și ne-am așternut drumului. Ce a urmat...

Profesori coordonatori:
Corina Buzoianu,
Alexandru Constantinescu

Despre proiectul **Euroscola** am scris în numărul anterior al revistei **Vlăstarul**. În esență, este vorba despre un program creat de Parlamentul European pentru a informa tinerii despre procesul de integrare europeană și pentru a promova participarea lor la construcția Uniunii Europene. Tematica de până acum a fost variată și de actualitate, reflectând probleme majore cu care se confruntă populația Europei la ora actuală (șomaj, declin demografic, criza imigranților etc.). Anul acesta, provocarea a fost extrem de interesantă: aceea de a identifica „personalități care au reușit să aibă un parcurs demn și frumos în viață prin educație și/sau învățarea și practicarea unei meserii”¹. În acest context, ediția 2019-2020 a concursului **Euroscola** se desfășoară sub titlul generic „Educația schimbă viața”.

Echipa **Euroscola** a Colegiului Național „Spiru Haret” din București a trebuit „să conceapă și să implementeze o campanie de informare și conștientizare a publicului larg cu privire la rolul

educației și al învățării unei meserii, pornind de la una dintre poveștile de succes întâlnite/identificate în timpul colectării informației”. Experiența acestui proiect a avut valențe formative extraordinare; și nu este vorba numai despre poveștile de viață minunate pe care elevii le-au auzit, ci și despre implicarea lor în numeroase activități de voluntariat. Campania echipei noastre s-a intitulat „Educația ne face liberi!”, preluând ideea actriței Maia Morgenstern dintr-un interviu acordat echipei.

Ca urmare a desfășurării concursului la nivel național, în cadrul căruia s-au înscris 61 de echipe, elevii noștri au obținut calificarea, urmând să participe la evenimentul din Parlamentul European pe data de 5 martie.

Despre pregătirile pentru plecare, despre emoțiile pe care le-am trăit cu toții au scris Maria CARANICA (*Între Coronavirus și Strasbourg*) și Daria PANĂ (*Spiru a ajuns... aproape în Franța*), ambele eleve în clasa a X-a F.

ÎN TRE

CORONAVIRUS STRASBOURG

Maria CARANICA, 10 F

Dimineța zilei de 2 martie 2020. Fiecare dintre noi aștepta cu nerăbdare momentul de glorie: „Ziua Euroscola”, petrecută în Parlamentul European de la Strasbourg. Așteptam această clipă încă de la finalul lui noiembrie, când fuseserăm anunțați că am obținut locul 6 în cadrul concursului **Euroscola** și că urma să avem parte de o serie de dezbateri în cadrul Parlamentului, în data de 5 martie 2020.

PLECAREA:

După câteva serii intense de pregătiri, după multe acte semnate și acorduri completate, ziua plecării a venit mai repede decât ne așteptam. Urma să vizităm treptat câteva orașe ale Europei, precum: Budapesta, Viena, München și Strasbourg, căci mica noastră excursie avea să fie făcută cu autocarul. Ce poate fi mai plăcut decât o pauză de la viața obișnuită de elev și vizitarea unor metropole europene?

Ne-am urcat optimiști și nerăbdători în autocar în acea dimineață înnoată de luni. Soarele încă nu răsărise (ora 5.00) când noi porniserăm spre Arad, către granița dintre Ungaria și România. Țin să menționez că drumul poate părea destul de lung, însă fiind petrecut cu persoane alături de care am colaborat luni întregi în cadrul proiectului, pot spune că a fost o reală plăcere.

DRUMUL: BUDAPESTA

Date fiind circumstanțele în care se afla întregul continent, căci răspândirea noului coronavirus începuse să acapareze cât mai mult Europa, luaserăm cu toții măsuri drastice de precauție. Pe lângă sticlele întregi de spirt și gențile doldora de pachete de șervețele, aveam mâinile curățate la fiecare oprire. Sunt convinsă că poate părea un lucru destul de exagerat, însă garantez că a fost cea mai înțeleaptă decizie luată în perioada respectivă.

După câteva opriri, am intrat, fără prea mult stres cauzat la vamă, în țara învecinată, Ungaria. Mai aveam de așteptat doar câteva ore până la prima oprire semnificativă din micul nostru sejur. Budapesta s-a dovedit a fi la fel de impunătoare pe cât ne așteptam. Scurtele momente când am avut ocazia de a vedea Budapesta de sus, pe timpul nopții, au compensat ceea ce avea să urmeze în nu mai puțin de câteva ore. Ziua era pe sfârșite. Prima zi din excursia noastră către Strasbourg, către Parlamentul European, se încheiase cu bine. Spre seară, începuserăm cu toții să facem *research*-ul cu privire la dezbaterile și discursurile pe care urma să le susținem peste patru zile, chiar în Parlament.

Foto: Ana MARIȚIU, 11 G

În dimineața zilei de 3 martie, ne-am trezit în grabă și cu nerăbdare, știind că, după micul dejun, aveam să părăsim Budapesta pentru a vizita următorul oraș de pe listă: Viena. Când însă eram cu toții în sala de mese, discutând despre ce aveam să vedem mai departe, am fost convocați la o adunare în recepția hotelului. Primele mele gânduri au fost pozitive, mă gândeam că poate se schimbese traseul, însă nimic nu mă făcea să mă gândesc la ce a urmat. „S-a anulat!”. Aceasta a fost prima propoziție pe care am auzit-o. Restul deja nu mai avea sens, pentru că o simplă propoziție sintetizase toată situația. Pot spune că m-a lovit destul de grav vestea. Era un eveniment important

nu doar pentru că era recunoscut internațional, ci și pentru faptul că în urma lui aveam să fiu mult mai experimentată, mai ales în ceea ce privește vorbitul în public și susținerea unui discurs. Deși un pui de gând, că totul ar fi putut cunoaște o schimbare radicală, îmi dădea târcoale de câteva zile, reușisem să mă îmbărbătez că totul avea să fie bine. Spaima pe care virusul a stârnit-o nu doar în țara noastră, ci în întreaga Europă, era cât se poate de vie.

Din moment ce o instituție de o asemenea importanță (P.E.) a decis că era cazul să anuleze toate evenimentele până la finalul lunii martie, era de la sine înțeles că efectele răspândirii noului virus se agravaseră.

Nu mai puțin de 130 de evenimente fusesera anulate și 7000 de persoane nu au mai participat la diverse conferințe și activități din această cauză.

După vestea primită, după câteva regrete și chiar plânsete din partea multora dintre noi, am decis că cel mai înțelept ar fi fost să ne întoarcem înapoi în capitală, căci continuarea drumului către Viena ar fi constituit un risc imens. De data aceasta, la doar câteva ore, după ce am parcurs același drum, dar în sens invers, ca și cum ar fi fost o ironie a sorții, drumul a părut poate mai lung. Lăsam cu greu în urmă regretul că ceva ce

așteptam cu atât de multă ardoare a fost pur și simplu anulat.

Însă am ales să mă gândesc la măsurile de precauție luate de Parlamentul European, la siguranța noastră și la riscurile la care ne-am fi expus dacă pășeam pe teritoriul Franței care, la vremea aceea, era țara cea mai afectată de coronavirus din Europa (se înregistraseră în jur de 20 de cazuri de infectare), după Italia. Am ajuns acasă, reintrându-ne în ritm și în rutină, având totuși încă speranța că situația se va reglementa. Totuși, cred că a fost o experiență care merită povestită și care nu va fi uitată prea ușor.

Autostrada A1

Foto: C. Buzoianu

SPIRU A AJUNS... APROAPE ÎN FRANȚA

2 martie. 5 dimineața. 24 de copii, alături de cei 2 profesori coordonatori, cu bagajele, în așteptarea autocarului. Asa a început mica noastră Aventură. Cum am ajuns aici?!

Daria PANĂ, 10 F

Oare când a început? A, da! Totul a început în vară, când am aflat despre un proiect numit EUROSCOLA. Nu am stat pe gânduri și mi-am anunțat intenția de a mă implica.

În septembrie, după câteva întruniri în care ne-am familiarizat cu ce avem de făcut, am demarat o campanie de informare și conștientizare pe tema educației, reușind să ajungem astfel pe locul 6, în clasamentul final, și să câștigăm oportunitatea de a participa la *Ziua EUROSCOLA*, în Parlamentul European din

Strasbourg, pe data de 5 martie 2020.

Am pornit la drum și nu îmi venea să cred ce se întâmplă. Eram bucuroasă, entuziasmată, nerăbdătoare și obosită, dar nu eram în poveste. Nu aveam un sentiment sumbru legat de plecare, dar nici unul bun. Pur și simplu nu eram acolo.

Mă linișteam la gândul că, poate, pur și simplu eram prea obosită, sau nu mai ieșisem demult din țară, deși era un sentiment destul de neobișnuit... În orice

iscoditoare ale colegei de cameră, care și-a dat seama că nu sunt în apele mele. Ne-am băgat la somn, adormind cu aceeași intuiție, sperând că mâine va dispărea și

MOMENTUL ADEVĂRULUI.

„S-A ANULAT!“

TOATĂ LUMEA ÎNȚELESESE CĂ EXCURSIA NOASTRĂ SE
TERMINASE ACOLO.

caz, după ore bune petrecute în autocar până la Budapesta, am ajuns să mă obișnuiesc cu situația. Ajunși în capitala țării vecine, am fost întâmpinați de un ghid local, am început să vizităm locuri din ce în ce mai spectaculoase și să adunăm amintiri de neuit. Deși eram după un drum lung, lumea era încă „în picioare“. Dar, cumva, fără să-mi dau seama, presentimentele s-au întors. Am început dintr-o dată, fără motiv, să am o stare ciudată: tristă și nervoasă, în același timp. Din nou, am pus totul pe seama oboselii, deși nu reacționez astfel niciodată. Știam că ceva nu era bine, dar nu voiam să le stric starea și celorlați și, de ce să mint, nici eu nu voiam să cred că se va întâmpla ceva rău.

Într-un final, am ajuns la hotel, am intrat în cameră, încercând să evit privirile

totul va fi bine.

În ziua următoare, trebuia să ajungem la Viena, așa că am început să mă pregătesc pentru un drum scurt, la finalul căruia mă așteptau mult timp de vizitat și o ședință foto. Se trezește și colega mea, începem să vorbim cu cei care au rămas în țară, râdem... Totul părea mai senin decât în seara precedentă. Dar cum nu se putea ca acea zi să decurgă conform planului, am primit un mesaj. Doamna profesoară mă chema să îmi spună ceva. Intrați în camera dumneaei. Și, brusc, sentimentul pe care-l credeam dispărut, s-a întors și avea să prindă formă. Știam că acela era momentul în care aflam motivul stării de tulburare, deoarece nu eram singura cu o privire neliniștită. Imediat ce m-am așezat, au început să curgă informațiile. Primirea unui mail

legat de răspândirea virusului, COVID-19, din partea persoanei responsabile de proiectul *Euroscola* din Parlamentul European, și consecințele acesteia. Au fost anulate 130 de evenimente (printre care și *Ziua Euroscola*), 7000 de oameni fiind afectați. Parlamentul European își închidea porțile pentru cel puțin trei săptămâni. Foarte multe informații neașteptate, foarte greu de acceptat dintr-o dată. Stăteam și mă uitam la doamna vorbind și nu mai percepeam ce se întâmplă. Am întors problema pe toate părțile, am analizat toate posibilitățile, dar, în final, am ajuns la concluzia că cel mai bine era să ne întoarcem acasă, pentru siguranța tuturor. Apoi, mergând la micul dejun, a trebuit să păstrăm vestea în secret până după masă, când urma să avem o ședință cu toată echipa. Acele momente, în care colega mea se uita suspicios la mine, încercând să mă convingă să-i spun de ce am lipsit o oră și în care îmi priveam colegii (care nu aveau nici cea mai mică idee despre ce aveau să afle în clipele următoare), au fost, poate, printre cele mai grele din acea zi.

Momentul adevărului. „S-a anulat!“. Acestea au fost cuvintele care au adus printre noi panică și nedumerire. A fost neînsemnată discuția ce a urmat. Toată lumea înțelesese că excursia noastră se terminase acolo.

Și, totuși, undeva rămăsese speranța că ne vom întoarce cândva, pentru a participa la *Ziua EUROSCOLA*. Dezamăgiți, triști, unii izbucnind în plâns, alții, din contra, nervoși și irascibili, ne-am îndreptat spre camere pentru a ne aduna bagajele.

Și am plecat, făcând același drum, de data aceasta, în direcție opusă. Atmosfera era mai liniștită, aș putea spune chiar veselă, atunci când ne-am oprit „să vizităm” cea mai importantă atracție turistică: MALL-ul. Timpul poate a părut cam scurt, dar entuziasmul cu care am alergat prin magazine, cumpărând

tot ce ne ieșea în cale, ne-a făcut să ne luăm gândul de la vestea tristă pe care tocmai o primiserăm. Cum am coborât din autocar, a început un adevărat maraton al cumpărăturilor, de la accesorii, parfumuri și produse de *make-up*, la dulciurile ungurești. Întorși în autocar, am început să abordăm toată situația în cu totul alt mod: ne-am instalat pe rețelele sociale, trimițând mesaje, mail-uri, făcând planuri cum putem recupera *Ziua Euroscola*, după ce avea să treacă pandemia de COVID-19 (se înregistraseră mii de cazuri de infectare la nivelul Europei). Mai în glumă, mai în serios, ne gândeam

chiar să participăm și anul viitor la acest proiect.

Iată-ne ajunși acasă, în sfârșit! Deși ar fi putut fi un moment frumos, în care să îmi iau rămas bun de la membrii echipei, tot ce voiam era să ajung acasă și să dorm, pentru că știam că, în ziua următoare, aveam să povestesc absolut totul în cele mai mici detalii. Așa că uite-mă aici, scriind despre această experiență de neuitat, pe care, în ciuda inconvenientelor, mă bucur că am trăit-o. Dar cel mai mult mă bucură că ne-am întors în siguranță și că vom avea ocazia de a duce mai departe povestea *Euroscola*.

BUDAPESTA

Foto: Claudia POSTELNICU, 11 D

FILME...

Foto: Corina Buzoianu

DIN IZOLARE

Recenzii ale unor filme din perioada #STAMACASA

Detalii: vlăstarul.com

(aici poate fi vizionat trailer-ul fiecăruia)

Se7en

Foto: imdb.com

SEVEN (Se7en) este un thriller polițist american, regizat de David Fincher în 1995, directorul de imagine fiind Darius Khondji.

Acțiunea peliculei are loc într-un oraș nenumit, cu o rată a criminalității ieșite din comun. Detectivul W. Somerset (interpretat de Morgan Freeman) este la o saptamana de pensionare cand i se atribuie ca partener de investigație sergentul David Mills (interpretat de Brad Pitt), un detectiv arogant și neexperimentat. Misiunea acestora este să găsească făptașul unei serii de crime atroce. Încă de la începutul filmului, se observă antiteza comportamentală dintre cei doi: Somerset este analitic, introspectiv și metodic, în opoziție cu Mills, care este temperamental și instinctual. Pe toată durata filmului, Fincher

urmărește să caracterizeze protagoniștii, accentuând contrastul dintre ei, dar urmărind și dezvoltarea intelectual-profesională a detectivului mai tânăr, Mills. După cum sugerează și titlul, în film au loc șapte crime. Acestea sunt comise de același individ, reprezentând simbolic câte un păcat capital, fiind împărțite astfel:

LĂCOMIE. Prima acțiune la care participă simultan cei doi detectivi are loc într-un apartament sordid. Acolo găsesc un ins supraponderal, căzut cu capul în farfuria sa de paste, legat de mâini și de picioare, pe care agresorul l-a obligat să se îndoape cu mâncare până la moarte, suferind astfel o hemoragie internă.

ZGÂRCENIE. În altă zi, cei doi primesc următorul caz: crima macabră asupra unui avocat, Eli Gould.

Acesta a fost forțat să-și taie bucăți din corp, punându-le pe o balanță, simbol al justiției. Pe covorul camerei sale era scris "Greed" (zgârcenie) cu sânge. După ce Somerset descoperă că și în casa primei victime era scris cu grăsime "Gluttony" (lăcomie), realizează că este vorba despre același autor, suspectând că vor mai urma cinci crime. În biroul avocatului, după un tablou, găsesc pe un perete scris "Help me" (ajută-mă) din amprente. Acestea se dovedesc să aparțină unui traficant de droguri.

LENE. Somerset avea dreptate. Traficantul de droguri, numit Victor, este găsit legat de un pat. Specialiștii estimează că acesta a fost sechestrat timp de un an de zile. Lângă pat este scris "Sloth" (lene) din excremente. În acest fel, detectivii realizează că seria de crime a fost îndelung premeditată. În același timp, soția lui Mills, Tracy (Gwyneth Paltrow) i se destăinuie lui Somerset ca este însărcinată, fără ca Mills să știe.

DESFRÂU. Cu ajutorul unor informații obținute ilegal, Somerset și Mills află despre un individ, John Doe (Kevin Spacey), care a împrumutat cărți despre cele șapte păcate. La cea de-a patra crimă, detectivii ajung prea târziu, găsind o prostituată omorâtă de clientul ei, obligat de criminal.

MÂNDRIE. A cincea victimă este o femeie frumoasă, pe care John Doe o desfigurează. Acesta i-a oferit opțiunea de a se sinucide

sau de a se salva, rămânând cu cicatrici to restul vieții. Fata alege să se sinucidă, comițând păcatul mândriei. Când se întorc la secție, detectivii sunt așteptați de John Doe. Probele biologice arată că sângele de pe mâini îi aparținea lui, fetei ucise, dar și unei persoane necunoscute. Criminalul se oferă să recunoască totul, cu condiția de a fi escortat de cei doi detectivi până la locul în care i-a ucis pe ultimii doi. Mills acceptă.

INVIDIE. Cand ajung la locul descris de criminal, un curier aduce pachetul destinat lui Mills. Somerset decide să-l deschidă, având un șoc. Între timp, Doe îl anunță pe Mills că, de dimineată, i-a vizitat soția, pe Tracy, și din invidie pentru viața normală pe care o trăiește, a ucis-o, sugerând conținutul cutiei.

MÂNIE. Somerset încearcă să potolească furia lui Mills. Acesta îi spune că, dacă-l împușcă pe criminal, îl face să câștige. Cu toate acestea, după ce Doe îi mărturisește că urma să devină tată, Mills îl dă frâu liber mâniei, iar Doe moare. La sosirea trupelor speciale, Mills este luat în custodie, soarta sa rămânând incertă. Somerset renunță să mai iasă la pensie, citând un paragraf din Hemingway: „Lumea este un loc frumos și merită să lupți pentru ea. Sunt de acord cu partea a doua.“

Pentru a analiza imaginea acestui film, este necesar să identificăm, în primul rând, aspecte tehnice de bază: raportul este 2.39:1 și suportul analog: pelicula Eastman EXR. Fiind vorba despre un thriller polițist, Khondji creează o atmosferă sumbră și întunecată, ce susține dramaturgia macabră a filmului. Acesta accentuează mesajul transmis folosind un stil de iluminare clar-obscur și, ocazional, *noire color*. Caracteristicile de bază ale acestor stiluri de iluminare sunt: lumina

Foto: bluedvd.pl

directională între 45' și 180' față de axul camerei.

Continuând maniera duală de prezatare a scenelor și a personajelor, se distinge un contrast între locurile crimelor și secția de poliție: aceasta este mai luminoasă decât spațiul asasinatelor, care este dominat de tonuri joase, umbre și contururi, densități mari. Pentru a aduce o notă realistă cadrelor, Khondji se folosește de surse de lumină practică, precum lămpi, veioze sau lanterne.

De cele mai multe ori, acestea valorifică perspectiva tonală, reprezentând o strălucire plasată în profunzimea cadrului, ce accentuează iluzia tridimensionalității.

În secvențele descinderii poliției în locuințele suspecte, fasciculul lanternelor capătă volum în suspensia de praf și fum a camerei, amplificând iluzia volumului fotografe și creând un contrast metaforic între spațiul sumbru al criminalului și lumina dură a forțelor de ordine.

Orașul în care se petrece acțiunea nu este numit, dar capătă un caracter unic la nivel dramaturgic: cerul este adesea înnorat, plouă mereu și majoritatea clădirilor sunt neîngrijite. Se creează imaginea unui topos al depravării și al agresivității, perfect pentru atrocitățile orchestrate de John Doe. De altfel, în afara delictelor lui, polițiștii mai asistă la câteva scene dure produse pe stradă.

Analizând din nou simbolistica filmului, observăm recurența cifrei șapte. Astfel, în film se produc șapte crime, de-a lungul a șapte zile, în primul cadru cu cei doi detectivi toate numerele clădirilor din fundal încep cu cifra șapte, iar în ultima scenă a filmului livrarea se realizează la ora 7 PM.

[...] În scena din final (din mașină), atmosfera este clar obscură, lumina fiind preponderent de contra. Tipul de compoziție este cel închis, acțiunea fiind în perimetrul cadrului. Direcția de citire a cadrului este, de cele mai multe ori, cea firească, de la stânga la dreapta. Secvența se constituie dintr-o succesiune de prim planuri ale celor din mașină. Iluzia tridimensionalității este creată cu ajutorul perspectivei tonale, fundalul fiind mereu strălucitor; în acest fel, se remarcă alternanța tonală dintre actanți și cer. Mișcarea de cameră și unghiulația se schimbă atât odată cu accentuarea tensiunii, dar și în funcție de persoana filmată. Astfel, Somerset și Doe sunt filmați stabil, în opoziție cu Mills, care este filmat *din mână*, accentuând emoțiile sale puternice. Ideea ce se poate desprinde este că Somerset

și Doe se află pe aceeași treaptă a complexității cogniției, Mills fiind inferior. Unghiulația aleasă pentru Doe este joasă, forțând perspectiva ce îi accentuează puterea în cadru. Pe de altă parte, polițiștii sunt filmați de la nivelul privirii lor. Demersul analizei unghiulației acestei secvențe este deosebit de complex, deoarece atât punctul de stație, dar și distanța focală a obiectivelor, sunt schimbate de multe ori. Nu în ultimul rând, nici cromatica nu este lăsată la voia întâmplării: culorile sunt intense, saturate, în ton cu trăirile puternice ale personajelor.

Prin urmare, *Seven* este un film deosebit de complex, încărcat de simboluri care transmit un mesaj profund ce ar trebui să ne dea de gândit. Întrebarea rămâne deschisă: stilul nostru de viață ne-ar fi pus pe lista lui Doe?

MATEI REU, autorul articolului despre pelicula *Se7en*, este elev în clasa a XII-a la Liceul Teoretic Bilingv „Miguel de Cervantes” și se pregătește pentru admiterea la U.N.A.T.C (imagine film). Matei este un mai vechi colaborator al liceului, realizând scurt-metrajele de prezentare din cadrul proiectelor *Euroscola* (2017 și 2019).

VIZIONAT ÎN IZOLARE,

filmul „Midsommar“ este o expresie a fricilor și anxietăților omului contemporan, este un film horror pentru cei cărora nu le place horror-ul. Dintr-o anumită perspectivă, se aseamănă unui basm, atât prin șirul evenimential – care este rezumat în paragrafele următoare – cât și prin personajele tipice.

Genul horror este caracterizat prin atmosferă și teme macabre, prin violență și agresivitate, având scopul de a provoca groază, oroare, teamă. Acest gen literar și cinematografic are, deci, un set de modele arhetipale, ușor recunoscutibile, chiar și pentru o persoană necunoscătoare. Printre acestea se numără și tonul sumbru, manifestat în film prin lipsa luminii. Totuși, regizorul Ari Aster a reușit să recreeze atmosfera macabră specifică, desprinzându-se de acest tipar.

Foto: hot975phoenix.com/

Midsommar este situat la granița fragilă dintre horror și basm. Din punct de vedere vizual, nu respectă regulile nescrise ale genului horror: majoritatea acțiunilor se petrec în timpul zilei, în lumină, iar cromatica este preponderent albă.

În plus, imagistica sugerează un tărâm de basm; încă din primele cadre, apare un tablou („Stackars lilla Basse!”), reminiscent

personajelor fantastice de basm, în care o prințesă mângâie un urs imens. Extinzând sfera observațiilor în direcția actanților, protagonista filmului, Dani, este o prințesă orfană, care, în drumul să inițiativ, are de îndurat diferite probe. Proba finală reprezintă părăsirea ursului – iubitul său distant, Christian, singura piedică în evoluția ei – pentru a-și găsi o familie și a deveni regină.

De menționat este că perspectiva protagonistei nu este credibilă, întrucât percepția ei asupra realității este distorsionată de traumă și suferință (sora sa s-a sinucis și le-a omorât părinții). Dacă ursul este Christian, noua familie este o sectă religioasă suedeză.

Astfel, părăsirea ursului este contextualizată: după ce este aleasă regină în cadrul unei festivități păgâne, Dani are de ales între Christian și un sectant oarecare, în vederea sacrificării.

Fostul ei iubit moare, în mod ironic, îmbrăcat într-o piele de urs, cauzând eliberarea și vindecarea lui Dani, transmise vizual printr-un prim zâmbet. De asemenea, această scenă subliniază intenția regizorală și dihotomia filmului: *Midsommar* este, din perspectiva ei, un basm, o poveste despre renaștere, iar, din perspectiva lui, un film horror, despre moarte. Totodată, sunt puse în lumină principalele teme ale filmului: renașterea și controlul asupra morții.

O altă scenă relevantă a ideii de control asupra morții are loc la jumătatea filmului, când secta Harga decide să își împărtășească credința cu Dani și grupul de străini. În viziunea lor, viața este împărțită în anotimpuri de câte 18 ani: 0 – 18 ani, 18 – 36 ani, 36 – 54 ani și 54 – 72 ani. În mijlocul verii (*midsommar*, în suedeză), persoanele în vârstă de 72 de ani se sacrifică pentru a deveni una cu natura. La vederea acestui sacrificiu brutal, Christian și

prietenii săi îi clasifică pe *Harga* drept barbari, îi studiază cu un interes științific și dau dovadă de lipsă totală de respect față de credința lor.

Este interesantă implicarea studenților de la Antropologie, care își pregătesc lucrarea de licență, alături de sectanții suedezi, al căror stil de viață simplu și credincios este antagonizat. Din nou, Ari Aster se desprinde de tipare, substituind antagonistul arhetipal, uman, cu o formă de religie organizată, un antagonist mult mai realist într-o lume în care din ce în ce mai mulți oameni își pierd încrederea în religie.

Pe de altă parte, Dani încearcă în mod activ să înțeleagă modul de viață *Harga*, filozofia *Harga* și oamenii. În timp ce restul grupului ia notițe, ea gătește alături de femeile *Harga*, dansează în festivalul lor tradițional și adoptă stilul lor vestimentar. Mai mult, în vreme ce toți ceilalți devin sacrificii umane, Dani devine regina festivalului, fiind complet integrată în sectă. În mod ironic, evadează dintr-o relație nesănătoasă într-alta. Sfârșitul este departe de a fi fericit, indiferent de cum este tratat în film.

În ansamblul său, *Midsommar* distruge și reconstruiește tiparele horror; dacă parcursul emoțional al protagonistei este un horror în revers (de la agonie la fericire), șirul evenimential respectă cronologia consacrată. În fapt, regizorul a găsit o cale să suprapună acțiunea de basm cu acțiunea unui film horror, în perfectă concordanță cu imagistica și temele abordate.

Foto: commons.wikimedia.org/

OMUL CARE ADUCE CARTEA

CE MAI CITIM...

Anastasia Mareș, 10 C

A trecut aproape o lună de când ne-am văzut prietenii și profesorii. Mulți s-au obișnuit cu noua rutină, pe când alții continuă să spună același „mă plictisesc” încă de la începutul izolării. Eu sunt de părere că perioada aceasta este chiar o oportunitate pentru a face acele lucruri pentru care nu găsim timp, fie că vorbim de gătit briose sau fursecuri, fie de a învăța o (nouă) limbă străină. Una dintre activitățile asupra căreia m-am concentrat în ultima perioadă a fost cititul. Am profitat timpul liber și am evadat în poveștile unor personaje, iar dintre cărțile citite vă recomand următoarele trei:

1. „TREI ETAJE”

Eshkol Nevo, editura Humanitas, 2017

Am început cu o poveste ce urmărește viața a trei familii din Tel-Aviv și relațiile acestora cu cei din jurul lor. Odată ce intrați în lumea creată de Eshkol Nevo, veți da peste povești de iubire și trădare, personaje cu o complexitate deosebită care ar face tot ce le stă în putință pentru a-și proteja familia. Nu lipsesc întorsăturile neașteptate de situație, care nu vă vor mai lăsa să puneți cartea deoparte.

2. „BOHEMIAN RHAPSODY”

Lesley-Ann Jones, editura Nemira, 2019

De data aceasta am optat pentru biografia unuia dintre cei mai cunoscuți cântăreți de muzică rock, Freddy Mercury. Încă de mică dansam pe acordurile melodiei *Somebody to Love* a trupei Queen, iar cu timpul am descoperit mai multe piese pe care le ascultam de fiecare dată când aveam ocazia. Lesley Ann Jones ne spune povestea vocalistului trupei Queen: copilăria de care a avut parte, obstacolele de care se lovea în perioada adolescenței, cum și-a descoperit pasiunea pentru muzică, cum s-a format trupa *Queen*, parcursul acesteia... Este evidențiat și cât de mult a însemnat pentru ei participarea la cel mai mare concert caritabil din 1985, *Live Aid*.

3. „MOARTE PE NIL”

Agatha Christie, editura Adevărul Holding, 2011

După cum sugerează și titlul, avem de-a face cu o crimă asupra unei femei inteligente, fermecătoare și bogate, pe nume Linnet Doyle, care se bucura de o vacanță alături de soțul ei în Egipt. Ca de fiecare dată, detectivul Hercule Poirot intervine și descurcă situația folosindu-se de subtilitatea sa psihologică. Acest roman te surprinde cu fiecare pagină pe care o citești, dezvăluind noi motive și interese ale martorilor, ce pot avea legătură cu victima.

Importanța lucrurilor imposibile

Necesitatea logică a imposibilității

Introducere

În acest articol, voi arăta, contrar ideii că „totul este posibil“, că, dimpotrivă, este necesar ca unele să fie imposibile. Argumentul meu are forma unei reduceri la absurd: pe baza unor considerații privitoare la analiza termenilor, voi demonstra că se ajunge la un paradox dacă nu admitem imposibilitatea.

Termeni vizi și termeni nevizi

Să numim termenii care se referă la chestii care nu există „termeni vizi“. Exemple de astfel de termeni ar fi „piatră vie“ sau „cal cu cinci picioare“. Printre termenii vizi, putem distinge două categorii:

- termenii vizi *de facto* descriu chestii care nu există, dar care ar putea exista;
- termenii vizi *de jure* descriu chestii care nu există și nici nu ar putea exista.

Termenii nevizi sunt, desigur, termenii care nu sunt vizi. Aceștia se referă la chestii care există și sunt relativ abundenți și relativ neinteresanți.

Să analizăm termenul „**CAL CU CINCI PICIOARE**“. Cum cele descrise de acest termen nu există, putem încadra această adunătură de litere în categoria termenilor vizi.

Springer Robert Ștefan, 9 B

Însă nu putem ști ce inovații în domeniul biologiei vor exista sau ce mutații genetice ar putea apărea, așa că este posibil (deși improbabil) să existe, totuși, cândva, un cal cu cinci picioare. Așadar, termenul „cal cu cinci picioare“ este *vid de facto*.

Să analizăm acum termenul „**CEL MAI MARE NUMĂR NATURAL**“. Este un adevăr matematic că nu există un cel mai mare număr natural. Oricare ar fi numărul ales, îi putem adăuga 1 și vom obține un număr mai mare.

Dat fiind că am putea face asta la infinit, rezultă că nu vom găsi niciodată un număr natural care să fie „cel mai mare“. Așadar, putem încadra termenul „cel mai mare număr natural“ în categoria termenilor vizi *de jure*.

Imagine: wallpaperaccess.com/surreal-art

În acest punct, m-am gândit că, din absența dovezilor legate de existența a ceva, nu reiese neapărat că acel ceva nu există sau că nu va exista, să zicem, peste două milioane de ani. M-am gândit și că, poate, undeva în Univers, există sau vor exista forme de viață inteligente care ar putea să găsească cel mai mare număr natural, arătându-ne, astfel, că ar trebui să încadrăm termenul „cel mai mare număr natural“ în categoria termenilor vizi *de facto* sau – de ce nu? – în categoria termenilor nevizi.

Micul paradox

Odată împăcat cu gândul că totul ar putea să existe și că orice termen este fie *vid de facto*, fie nevid, am găsit o problemă destul de mare în raționamentul meu. Dacă totul este posibil și orice termen se încadrează în categoriile menționate mai sus, atunci înseamnă că termenul „termen vid *de jure*“ se referă la ceva ce nu există și nu ar putea exista

în vreun fel. Altfel spus, ar reieși că termenul „termen vid *de jure*“ este un termen vid *de jure*. Astfel, aș fi nevoit să îl încadrez pe el însuși în categoria pe care o descrie. Dar, dacă termenul „termen vid *de jure*“ se referă la ceva ce există (în cazul nostru, la el însuși), înseamnă că el nu aparține sferei termenilor vizi *de jure*, ci, din nou, fie sferei termenilor vizi *de facto*, fie sferei termenilor nevizi. Deci, din nou, revenim la situația în care termenul „termen vid *de jure*“ este *vid de jure*, etc.

Concluzie

Astfel, am descoperit un mic paradox din care reiese necesitatea imposibilității. Sub presupuziția că totul este posibil, termenul „termen vid *de jure*“ devine autoreferențial, ceea ce conduce la paradox. În concluzie, trebuie să renunțăm la presupuziție și să admitem că este necesar ca unele lucruri să fie imposibile.

TEDEdClub

Spiru Haret

TEDEd

continuă la Spiru!

În această perioadă, când normele actuale de conviețuire au impus distanțarea socială și munca de acasă, și membrii **TedEdClub** s-au adaptat din mers. Astfel, întâlnirile de *public speaking* se desfășoară în mediul online, săptămânal. Paginile de *Instagram* și *Facebook* găzduiesc imagini ale activităților clubului.

Felicităm colegii noștri pentru inițiativă și pentru perseverență și abia așteptăm să-i revedem la „muncă”, de îndată ce cursurile vor fi reluate.

Tex și imagini: Maria Burada, 10 D

TedEdClub online

Conferințele TED sunt cunoscute drept *TED Talks*, având drept slogan *Ideas worth spreading*. Așa cum menționam și în numărul trecut al revistei *Vlăstarul*, conceptul de *TED Talks* apare în America, în 1984, la New York. Conferințele tip TED au la bază *public speaking*-ul, tema discursului rămânând la alegerea vorbitorului. Același lucru se întâmplă și cu TED ED, diferența constând în faptul că se adresează, în mod special, elevilor și profesorilor de pretutindeni.

Inițiată în luna noiembrie, 2019, de eleva MARIA BURADA (clasa a X-a D) ca o organizație non-profit, *TED ED Spiru* este un club în care elevii învață să susțină un TED Talk, dezvoltându-și competențele de comunicare orală în public.

2. FRIENDS

este un sitcom american creat de David Crane și Marta Kauffman, care a fost difuzat pe postul american NBC din 22 septembrie 1994 până pe 6 mai 2004. Serialul se concentrează asupra vieților unui grup de prieteni din cartierul Manhattan, New York. Prietenii tăi a primit recenzii pozitive de-a lungul difuzării sale, devenind unul din cele mai de succes sitcomuri din toate timpurile.

Serialul a câștigat multe din cele 63 de nominalizări la premiile Primetime Emmy Awards. Serialul a avut de asemenea succes în ratinguri, clasându-se în anual în primele 10 cele mai vizionate televiziări americane. Serialul a avut un mare impact cultural, care continuă și în ziua de astăzi, fiind redifuzat în întreaga lume.

(sursa: wikipedia.org)

1. LA CASA DE PAPEL

Opt hoți iau ostatici și se baricadează în Monetăria Regală a Spaniei, încercând să manipuleze poliția pentru a pune în aplicare planul unui geniu al infracțiunilor. Scopul lor nu era acela de a fura bani, ci de a tipări bani. Planul este gândit în cele mai mici detalii și aplicarea lui se dovedește a fi un succes. Ultimele două serii au în vedere alt jaf, de data aceasta la Banca Națională a Spaniei. Totuși... banii nu reușesc să acopere pierderile umane sau neînțelegerile cauzate de orgolii.

(sursa: netflix.com)

4. GOSSIP GIRL

Gossip Girl (în română *Gossip Girl: Intrigi la New York*) este un serial american pentru adolescenți bazat pe volumele cărților cu același nume, scrise de Cecily von Ziegesar.

Evenimentele din luxosul Upper East Side al Manhattan-ului din orașul New York sunt povestite pe un blog de "Gossip Girl", personaj neidentificat în serial. Fiecare episod începe cu pagina de pornire a site-ului "Gossip Girl" și cu imaginea Serenei din episodul întâi. Apoi, este prezentată o recapitulare a evenimentelor care sunt relevante pentru narațiunea viitoare, după care, recapitularea se încheie tot cu pagina de pornire a site-ului, numai că de această dată cu imaginea unui alt personaj și cu un text despre un eveniment recent care are legătură cu imaginea.

3. CERNOBÎL

Cernobîl este un scurt serial anglo-american care de televiziune care înfățișează o dramă istorică creată și scrisă de Craig Mazin și regizată de Johan Renck. *Cernobîl* ecranizează „povestea adevărată a uneia din cele mai mari catastrofe create de om din istorie și povestește despre curajul bărbaților și femeilor care s-au sacrificat pentru a salva Europa de la un dezastru inimaginabil. Serialul se concentrează pe subiectul sfâșietor al dezastrului nuclear care s-a produs în Ucraina Sovietică în aprilie 1986, dezvăluind cum și de ce s-a întâmplat și narând poveștile șocante, remarcabile, ale eroilor care au luptat și au murit.

(sursa: wikipedia.org)

5. JURNALELE VAMPIRILOR

este un serial american de televiziune pentru adolescenți, creat și dezvoltat de Kevin Williamson și Julie Plec, bazat pe romanele omonime ale scriitoarei L.J. Smith. Serialul urmărește viața Elenei Gilbert (Nina Dobrev), care se îndrăgostește de vampirul Stefan Salvatore (Paul Wesley). Curând fratele mai mare a lui Stefan, Damon (Ian Somerhalder), intervine în viața celor doi, îndrăgostindu-se de Elena. Premiera primului sezon a avut cel mai mare rating și cei mai mulți telespectatori, 4,91 milioane. Criticii de film au dat recenzii favorabile.

(sursa: wikipedia.org)

TOP 5 seriale

În perioada 1-5 aprilie 2020, prin intermediul platformei *isondaje.ro*, echipa de redacție a lansat un chestionar cu privire la preferințele elevilor din C.N.S.H.B. referitoare la serialele difuzate în această perioadă. Au răspuns 210 elevi, cu vârste cuprinse între 14 și 18 ani. Chestionarul a avut în vedere și un top al filmelor și al documentarelor, pe care le vom publica în numărul următor al revistei. Pe primele trei locuri se situează următoarele seriale: 1. *La Casa de Papel* („Fabrica de bani”); 2. *Friends* („Prietenii tăi”); 3. *Cernobîl*.

De ce nu mai învățăm?

Ioana NEAGA-BUDOIU, 9 D

Doar prin educație putem duce o viață bună, independentă, în societatea de azi. Încă din prima zi în care am călcat pragul școlii, mi s-a spus că trebuie neapărat să învăț, dar educația care ne este oferită în majoritatea unităților de învățământ nu este... aplicabilă. Sau nu este esențială. Și nimeni nu ne explică cum să folosim ceea ce învățăm.

Am scris despre câteva probleme din sistemul educațional din punctul meu de vedere, al unui elev care a ajuns la concluzia că, da, educația este esențială pentru mine.

1. Ne este oferită mult prea multă informație, o luăm pe toată de bună și nu ne dăm seama la ce putem să o folosim.

În secolul în care trăim, putem găsi informație absolut oricând, ne înconjoară din toate părțile. Suntem, efectiv, „bombardați” de ea. Cei mai mulți dintre noi avem acces la internet, și, printr-un singur click, ni se deschid ferestre spre zeci de informații diferite. Și la școală, în jur de 30 de ore pe săptămână, ni se oferă, de-a gata, în general, alte zeci de informații, vizând aproximativ 15 domenii diferite. Deși, în teorie, programa școlară se bazează pe formarea de competențe, suntem de multe ori obligați să învățăm lucruri pe de rost, dar aproape niciodată nu știm la ce ne e util tot ce aflăm. Încă sunt elevi pasionați de

ce ne este predat la școală, sunt câțiva care vor să lucreze în cercetare, dar celor mai mulți ne pierde interesul de a învăța ceva, de a ne dedica unui lucru, atunci când, într-o singură zi, aflăm informații din 6 domenii diferite. Nu avem posibilitatea să alegem ce învățăm. Recunosc că avem nevoie de cultură generală, dar ne-ar putea fi predate numai informațiile de bază la fiecare materie, apoi să decidem noi înșine dacă vrem să aprofundăm sau nu fiecare domeniu în parte. Avem de unde lua informația, dar consider că trebuie să ne explice cineva, în primul rând, cum o deosebim pe cea corectă de cea eronată și, în al doilea rând, cum să folosim informația în viața de zi cu zi.

2. Se pune accentul pe note în mod excesiv

Orice elev a experimentat frica de dinaintea unui examen, a unui test sau a unei ascultări la tablă. Orice elev înțelege presiunea de a lua note mari. Ne-am adaptat la a „vâna” note pentru a reuși să scăpăm de stres, iar din momentul în care am fost notați, nu mai avem niciun motiv să învățăm.

Notele sunt, probabil, singurul mod de a evalua obiectiv evoluția elevilor, nivelul fiecăruia și cel colectiv, dar nu ar trebui să ne gândim tot timpul la cât de important este să luăm aceste note. Poate un singur examen la fiecare materie, la finalul anului școlar, ar fi suficient.(?)

Am ajuns să nu ne mai intereseze să aflăm lucruri pentru noi înșine. Aud venind de la atâția colegi replica: „De ce să ne mai chinuim (la un proiect sau la o activitate pentru care nu suntem notați), oricum primim tot 10/ oricum nu e pe notă?” Și iată cum dispare curiozitatea, pe care toți copiii o au.

3. Este pus accentul pe nivelul colectiv. Nimeni nu se mai gândește la educația fiecăruia în parte, ci numai la ce nivel are clasa, orașul, etc.

Firește, există evaluarea individuală, dar suntem toți învățați aceleași lucruri, în același mod de predare, nu se consideră importantă analiza nevoilor, a modului de înțelegere, a pasiunilor și a înclinațiilor fiecăruia. Da, este aproape imposibil ca un profesor să fie atent la fiecare dintre cei 30 de elevi, dar ar putea fi repartizat un număr mai mic de elevi într-o clasă. Orice copil are talentul lui, este bun într-un anumit domeniu, dar nu este validat pentru aceasta, pentru că nimeni nu observă. Astfel, mulți simt că nu sunt destul de buni.

4. Materia nu este prezentată într-un mod captivant

Suntem copii și ne plictisim repede, nu rezistăm să stăm în bancă cu orele și să ascultăm un discurs monoton. Informația este aruncată spre noi, dar nu suntem, de cele mai multe ori, dornici să o prindem. Lucruri de învățat pe de rost, rânduri de scris pe caiet, ore care se repetă într-un lung șir care obosește... Ni se pare că a învăța este ceva neplăcut, nu suntem atrași de modul de predare. Mulți elevi de vârsta mea, când aud cuvintele „nu vă veți opri niciodată din învățat” oftează, pentru că, pentru ei, învățatul reprezintă o activitate urâtă și plicticoasă. Nu mai sunt entuziasmați să afle lucruri noi. Și eu simt, uneori, că vreau să termin odată studiile pentru a mă elibera, chiar dacă încă sunt curioasă să aflu lucruri, doar că nu în acest mod: stat în bancă și ascultat, scris în caiet, evaluări, apoi, încă o dată, ascultat...

5. Sunt atâtea lucruri esențiale pentru funcționarea în societate care nu ne sunt prezentate (în locurile sunt transmise foarte multe informații inutile pentru cei mai mulți dintre noi).

Învățăm geometrie, istorie și cum să criticăm o operă literară, și pe unii o să îi ajute aceste lucruri, dar, înainte să le folosească, o să rămână fără bani pentru că nu știu cum să aplice pentru o slujbă. De ce nu învățăm în școală?

[...] Când o să împlinesc optsprezece ani, o să trebuiască să votez, dar eu nu o să știu, pentru că nu mi-au fost prezentate nici cele mai banale amănunte despre politica țării. Nu cunosc legile țării, nici drepturile mele de cetățean. Sau drepturile omului... nu știu cum funcționează băncile, cum să economisesc, ce înseamnă, de fapt, creditul bancar... nu am fost pusă niciodată față în față cu aceste probleme, dar, inevitabil, o să fiu. Cum pot să cumpăr o casă? Unde să caut o slujbă? Cum pot investi în bursă? Într-un final: de unde vin banii?

De ce nu ni se predau niciodată acele informații care ar putea salva mii de vieți: cum se aplică primul ajutor? Cum putem evita afecțiunile cu o cauză ce poate fi prevenită? Cum să facem față stresului, anxietății? Cum putem să ajutăm pe cineva care suferă de depresie?

Deja există persoane din sistemul educațional care încearcă să îmbunătățească mersul lucrurilor. Le sunt profund recunoscătoare profesorilor care fac orele mai frumoase, care se străduiesc pentru a ne educa și cărora le pasă.

În liceul nostru, „Spiru Haret”, avem deja anumite activități extra-curriculare ce prevăd educarea elevilor din alte perspective, în legătură cu tot felul de informații utile pe care, pe unele dintre ele, le-am amintit și eu. Avem multe persoane implicate, care își doresc ce e mai bun pentru educație. Dar încă sunt lucruri de schimbat, atât în liceu, cât și în sistem.

STAY HOME DIARY

Such a great day... to stay at home. That's been in my mind lately, but I can tell I've been going through some phases to reach this point. My first thought about this was anger, to be honest. I barely stay at home (only when I'm depressed) and now I'm supposed to stay only at home? How? So I was angry the first week of "The Apocalypse" (that's how I like to call it). I must admit, I wasn't in love with my life before. I always had to split myself between my opposite circles of friends, my boyfriend, school and my family. Basically, I felt like I was everybody's everything and it feels good... until it doesn't. I used to tell myself I was lost and did everything to refind myself. I'm not saying that I needed a virus just to remember who I am.

But who knows the mysterious ways this crazy universe works? This question leads to my second phase of this... thing. The change - I changed my view and started to see everything with different eyes. Now I have time, I have time to be myself with myself, I have time for me and only me, I have

what I have been craving for since I lost my way. I started to shape the life I desire: working out, reading, working for school, watching tv series, but all of these in my time, not my friends' schedule or after classes. Yes, I miss my life, I miss my friends, I miss hanging out and spending time together but now I know how to balance everything. Now I value the things I took for granted and now I'm a little bit happier and a little bit wiser. I can't be mad at the whole world because it's shut down and I can't drink my iced coffee at my favourite coffee shop. (I really miss my iced coffee), but at the end of the day... we can't change the circumstances, we can only change our feelings towards the situations.

In everything, we must see the bigger picture and think outside the box. Change is good because change won't knock at the door waiting for us to be ready, change will silently break the walls and enter uninvited in our life. But without change we won't survive. Maybe this time the universe was trying to send us a message, but we were too busy avoiding life then living it.

Julia COSTACHE, 11 D

Vrei să te implici în viața revistei?
revistavlastarul@yahoo.com
vlastarul.com

Sponsor oficial: QUALITANCE

MULȚUMIRI

Echipa de redacție aduce mulțumiri doamnelor și domnilor profesori: Cristina Ștefan, Liana Hera, Dana Sburlan, Marina Burada, Camelia Săpoi, Ștefania Ciobanu, Cristiana Achim, Georgiana Mușat, pentru implicarea în realizarea acestui număr și pentru susținerea activității revistei în mediul on-line. De asemenea, echipa de redacție mulțumește Asociației „Vlăstarul” și sponsorilor, grație cărora acest număr a văzut lumina tiparului.

Spiru#acasa

Pe data de 23 martie 2020, la inițiativa doamnelor profesoare Daniela Soare (informatică) și Dana Sburlan (limba engleză), s-a dat startul proiectului SPIRU#ACASĂ. Astfel, elevii și profesorii Colegiului Național „Spiru Haret” din București, care au creat sau au făcut ceva interesant în perioada izolării, au fost invitați să trimită lucrările via e-mail, în format digital, până pe data de 3 aprilie. Ulterior, termenul de predare s-a mai prelungit cu o săptămână: 12 aprilie. Dintre lucrările trimise, menționăm câteva: *jurnale de rezistență-n izolare* (în engleză), *musicall-uri Disney*, ghicitori în limba franceză, statuete de ceramică, picturi, *sketch-uri*, povești de istorie reinventată, *meme-uri*, *limerick-uri*, compoziții diverse. Toate acestea vor fi încărcate pe site-ul liceului: cnsbh.ro.

Revista Colegiului Național „Spiru Haret”,
București
ISSN 2065-4308